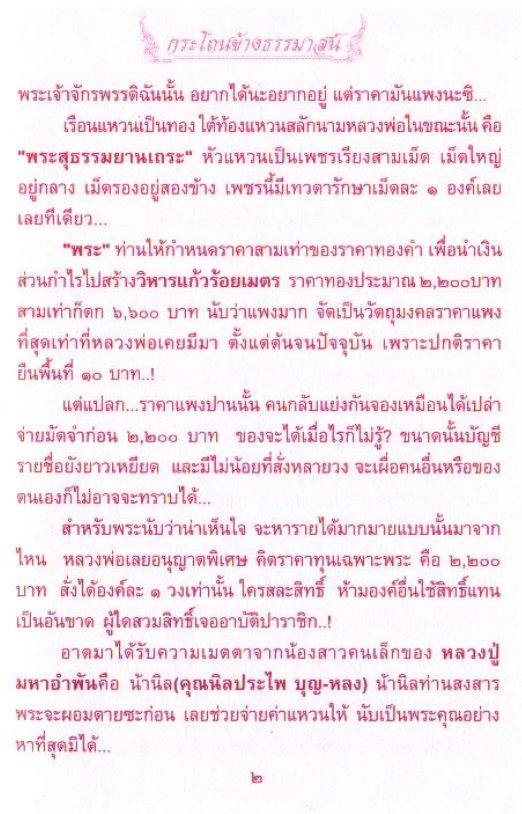
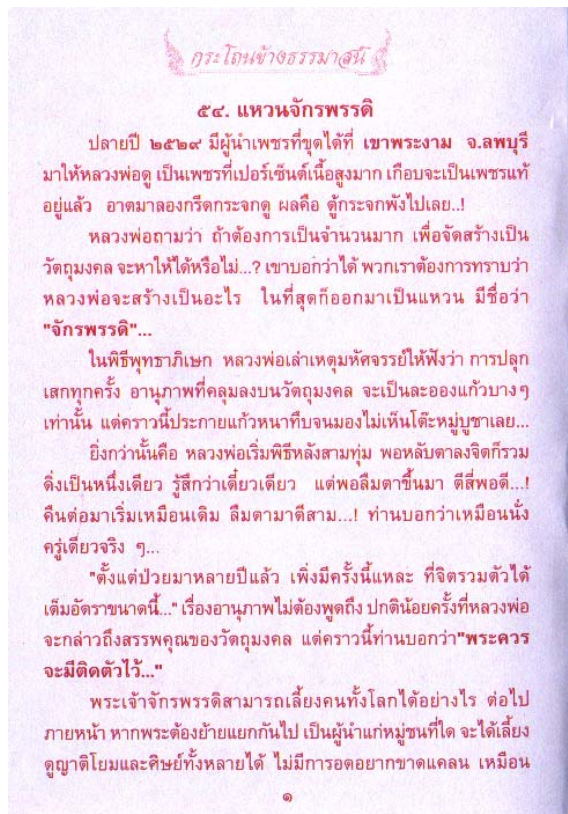

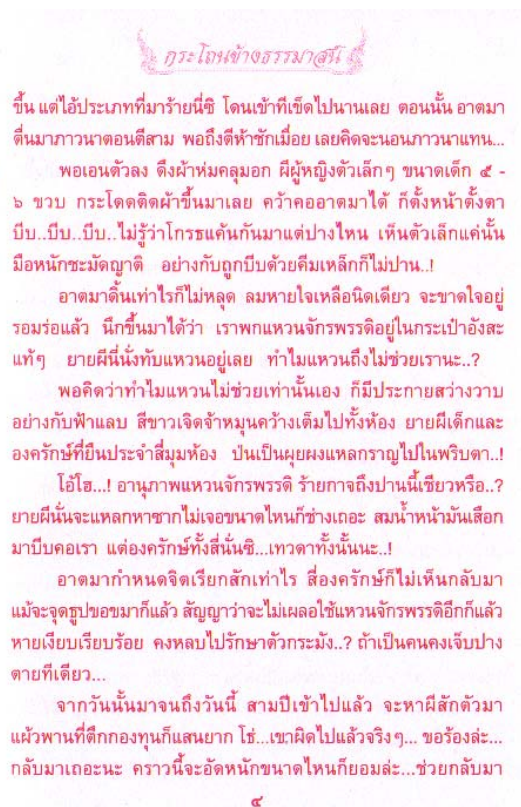
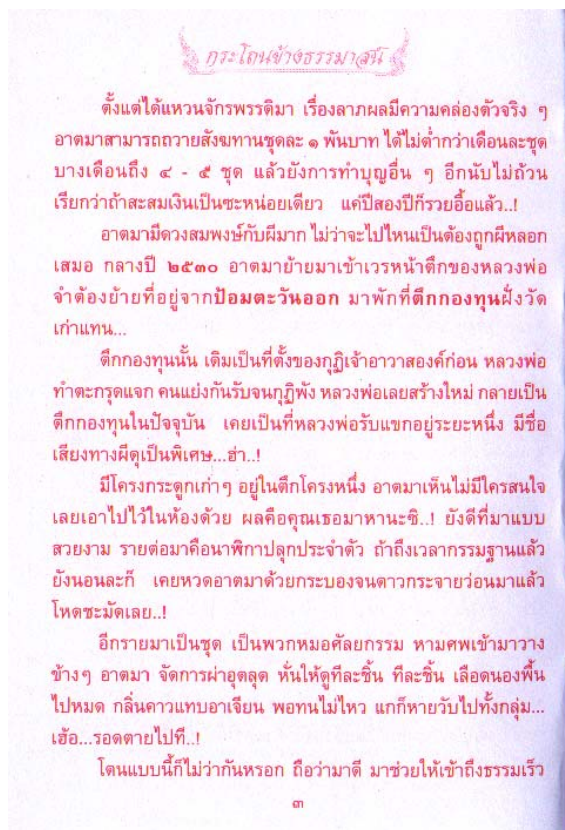
รูปที่ 01

หน้าปก

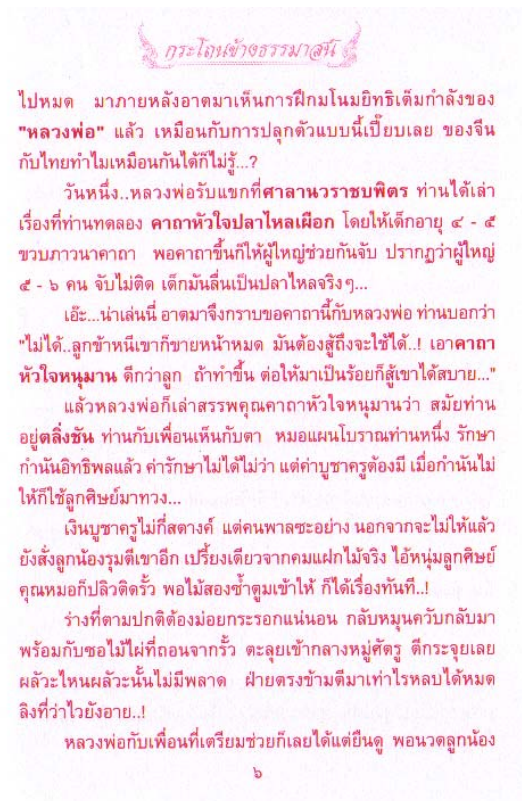
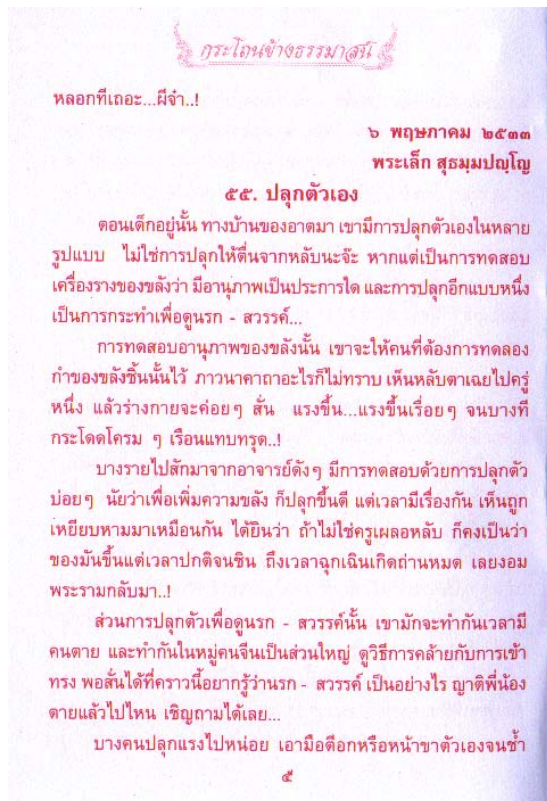
รูปที่ 02

หน้า 01-02

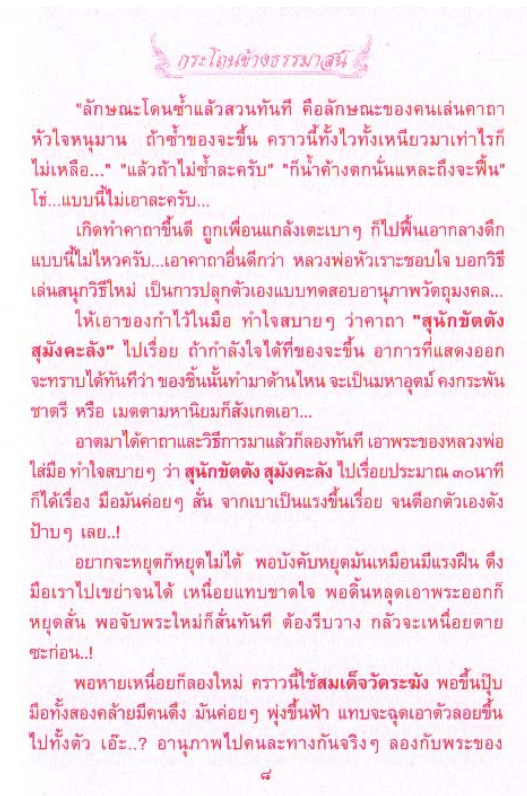
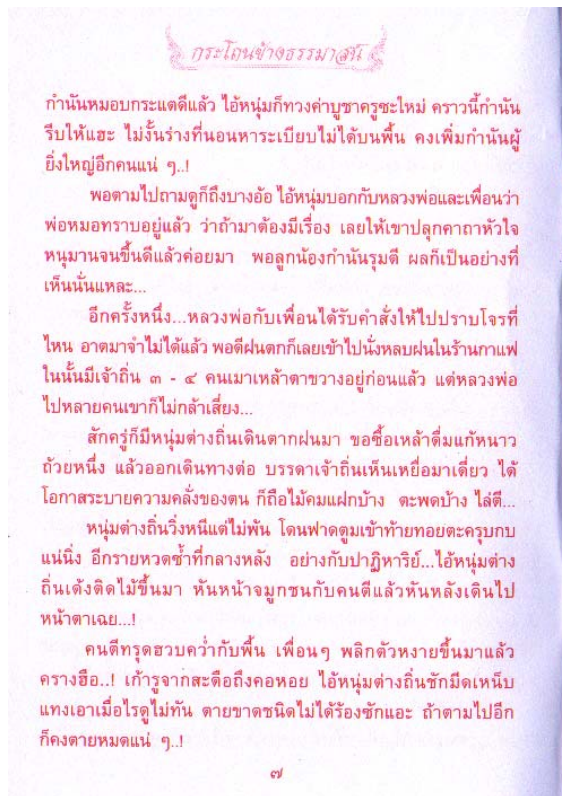
รูปที่ 03

หน้า 03-04

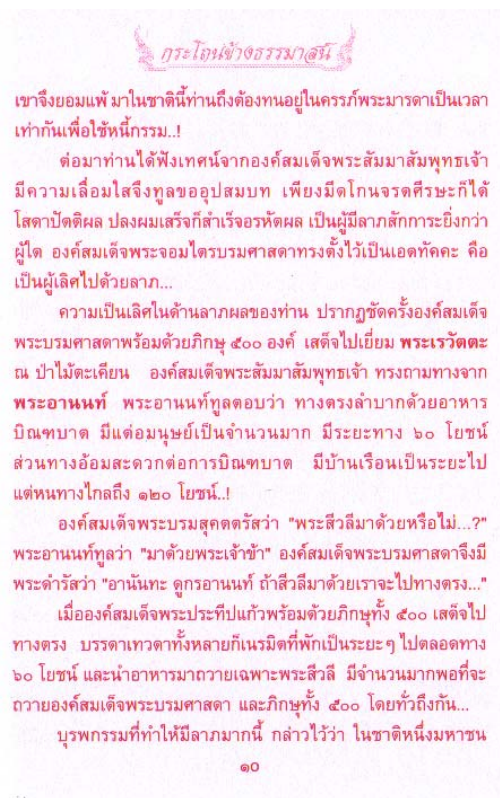
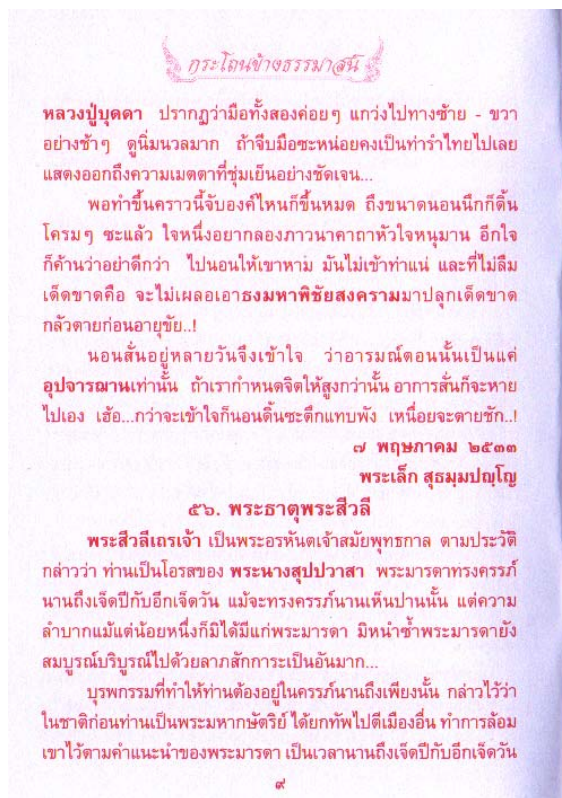
รูปที่ 04

หน้า 05-06

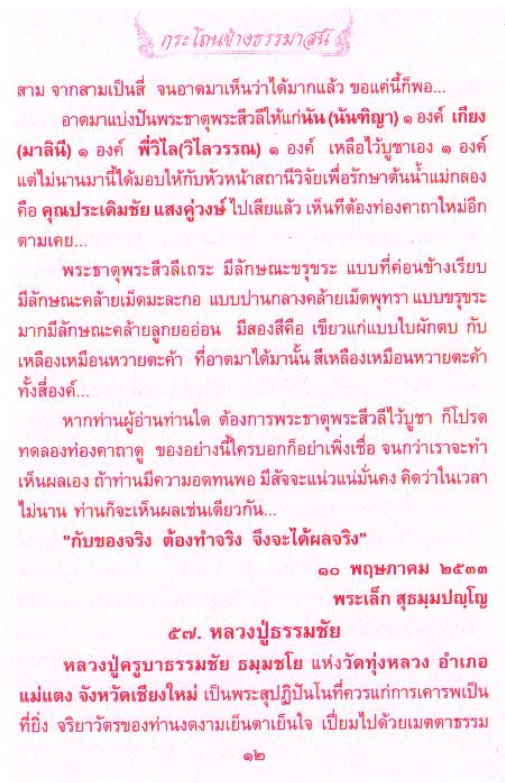
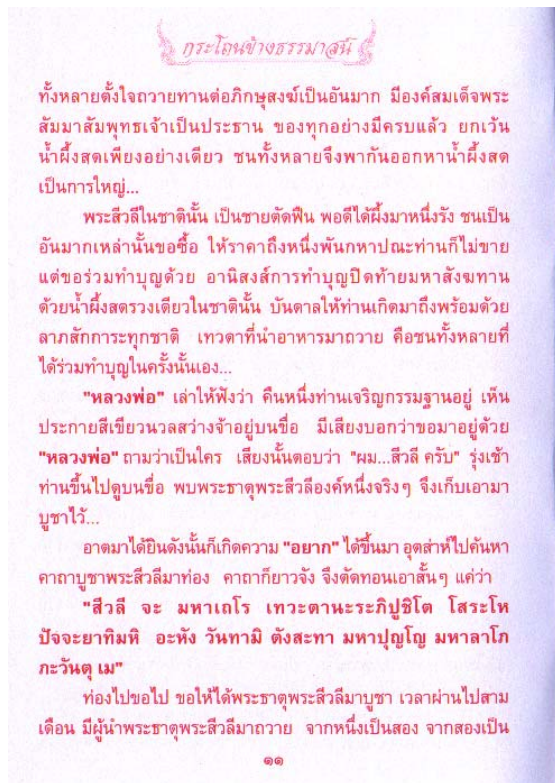
รูปที่ 05

หน้า 07-08

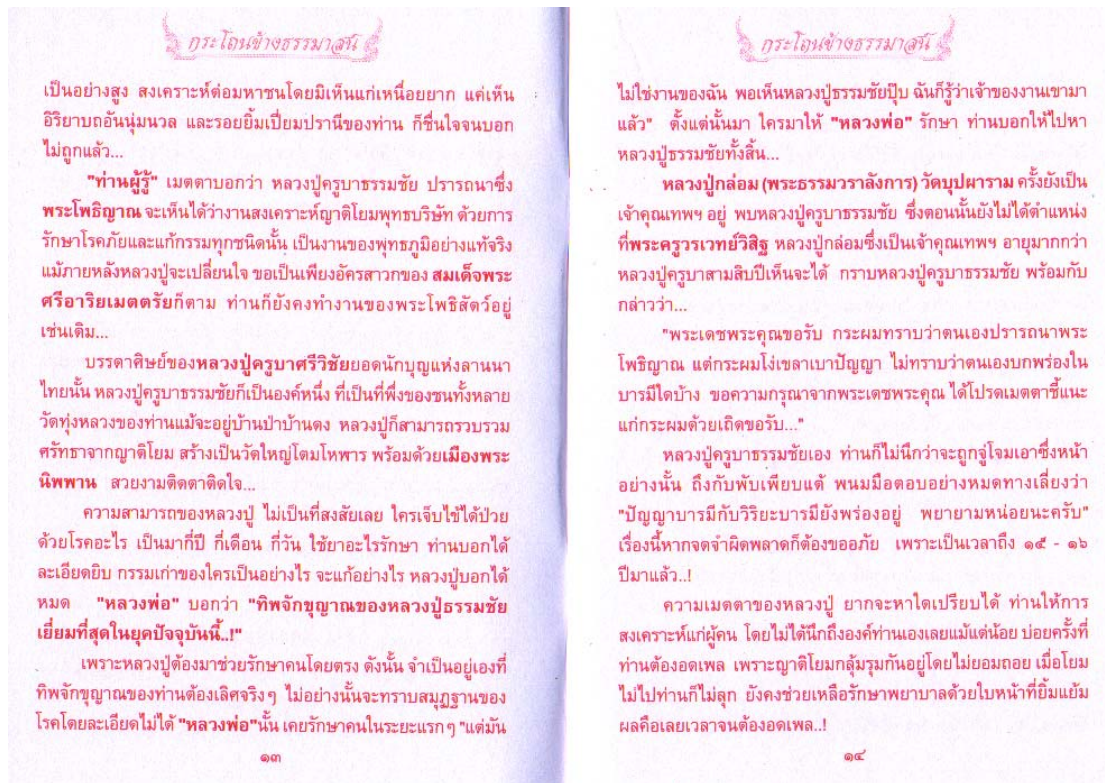
รูปที่ 06

หน้า 09-10

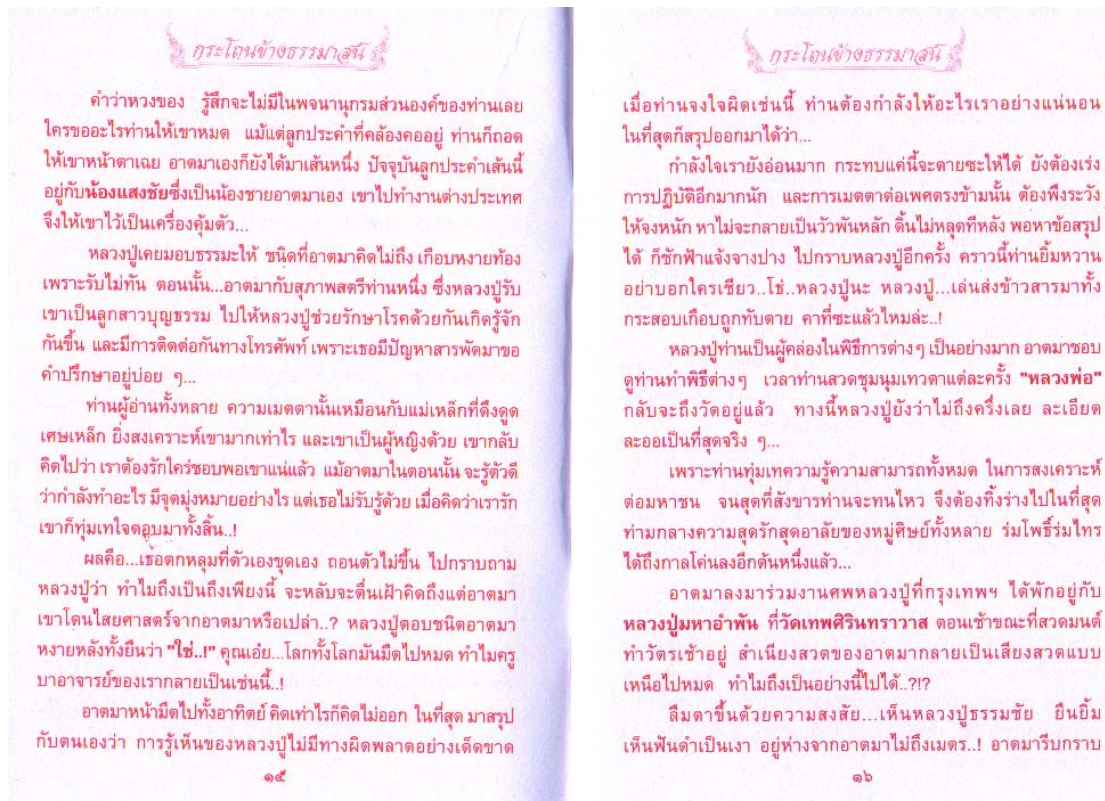
รูปที่ 07

หน้า 11-12

รูปที่ 08

หน้า 13-14

รูปที่ 09

หน้า 15-16

กระโถนช่างธรรมาสน์

แทบเท่าท่านด้วยความตื่นตื่นใจ หลวงปู่ละสังขารไปแล้ว ยิ่งอุทิศสำนึกมาให้เรากราบเท่าจนถึงที่นอนเลย...

ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ค่อยๆ ร่วงโรยไปตามวาระของท่าน คำสั่งคำสอนและการปฏิบัติองค์เป็นตัวอย่างของท่าน เป็นสมบัติล้ำค่าที่ท่านทิ้งไว้เป็นมรดกแก่ศิษย์ทั้งหลาย จะติดองค์ท่านก็จงคิดแบบเป็นอนุสติเกิด ระลึกถึงเมื่อใด ความเมตตาปราณีของท่านที่มีต่อเราก็เต็มอ้อมเต็มอารมณ์เมื่อนั้น หลวงปู่จากไปแล้วกาย ความดีของท่านยังคงอยู่ในดวงจิตดวงใจของเราทั้งหลายตราบนานกาลนาน...

๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๕๘. เกาะแก้วแห่งธรรม

สิ่งที่นักปฏิบัติหน้าใหม่ (หรือเก่าด้วย) กลัวกันเป็นนักหนาคือการ "จิตตก" มันเป็นอาการที่กำลังใจซึ่งทรงไว้ในด้านดี เกิดพลาดท่าพลาดทาง เลี้ยวกลับไปหาความเลวเก่าๆ เอาดีๆ บางคนตั้งหลักไม่หันทำใจให้ยอมรับไม่ได้ เกิดฟุ้งซ่านคิดมาก แทบจะฆ่าตัวตายประชดชีวิตไปเลยก็มี..!

ความจริงอาการ "จิตตก" หรือ "กำลังใจตก" หรือ "สมาธิตก" เป็นของธรรมดาที่ผู้ปฏิบัติทุกคนต้องเจออยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องเสียอกเสียใจอะไร ก่อนนี้เราทำความเลวอยู่ มาตอนนี้หันมาทำความเลวใหม่ เพราะหลงกลพญามารที่มาล่อลวง ก็ได้ขาดทุนอะไรเลย เพราะเรามาจากที่ต่ำ การย้อนกลับที่ต่ำคือเท่าทุน มีหน้าซ้ำยังกำไร ประสพการณ์อีกต่างหาก..!

๑๗

กระโถนช่างธรรมาสน์

เมื่อรู้ตัวก็ตั้งหน้าทำดีใหม่ ระวังไว้ว่าคราวก่อนเราพลาดตรงไหน ถึงเวลาอย่าให้พลาดอีก... แต่ก็นั่นแหละ เล่ห์เหลี่ยมของมารนั้นยากที่เราจะระวังป้องกัน ปิดจุดนี้มันดีจุดนั้น ตั้งป้อมรับจุดนั้น มันเข้าดีจุดโน้น...วนเวียนไปไม่จบ จนกว่าเราจะประกอบไปด้วยสติสัมปชัญญะ สมบูรณ์ พร้อมมันแหละ...มารจึงหลอกไม่ได้...

เอาตมาเองนั่น ทกล้มทกลุกมานับครั้งไม่ถ้วน บางปีก็หลาย ๆ พันครั้ง อาการจิตตกของอาตมาส่วนใหญ่ เกิดจากกำลังสมาธิขาดตอน ทำให้นิเวศน์เข้าแทรก ชักนำจิตเข้าสู่ความรัก โลภ โกรธ หลง แรกๆ ก็เหมือนกัน ยิ่งคิดฟุ้งซ่านนิเวศน์ยิ่งเข้า กว่าจะทำใจได้ ก็ชอกช้ำทั้งกายและใจ...

การ "จิตตก" บ่อยๆ เท่ากับได้ซ้อมความคล่องตัวของกำลังใจ แรกๆ ก็มืดไปเป็นเดือนๆ มาตอนนี้หลังซักจะชำนาญกับการยกจิตขึ้นสู่จุดเดิม ระยะเวลาของการพลาดไปคิดเลว พุดเลว ทำเลว ก็สั้นเข้าทุกที จนถึงระดับหนึ่ง กำลังใจเห็นความธรรมดาของอาการจิตตกคือ เริ่ม "ทำใจได้" คราวนี้ก็มีพื้นฐานรองรับ..!

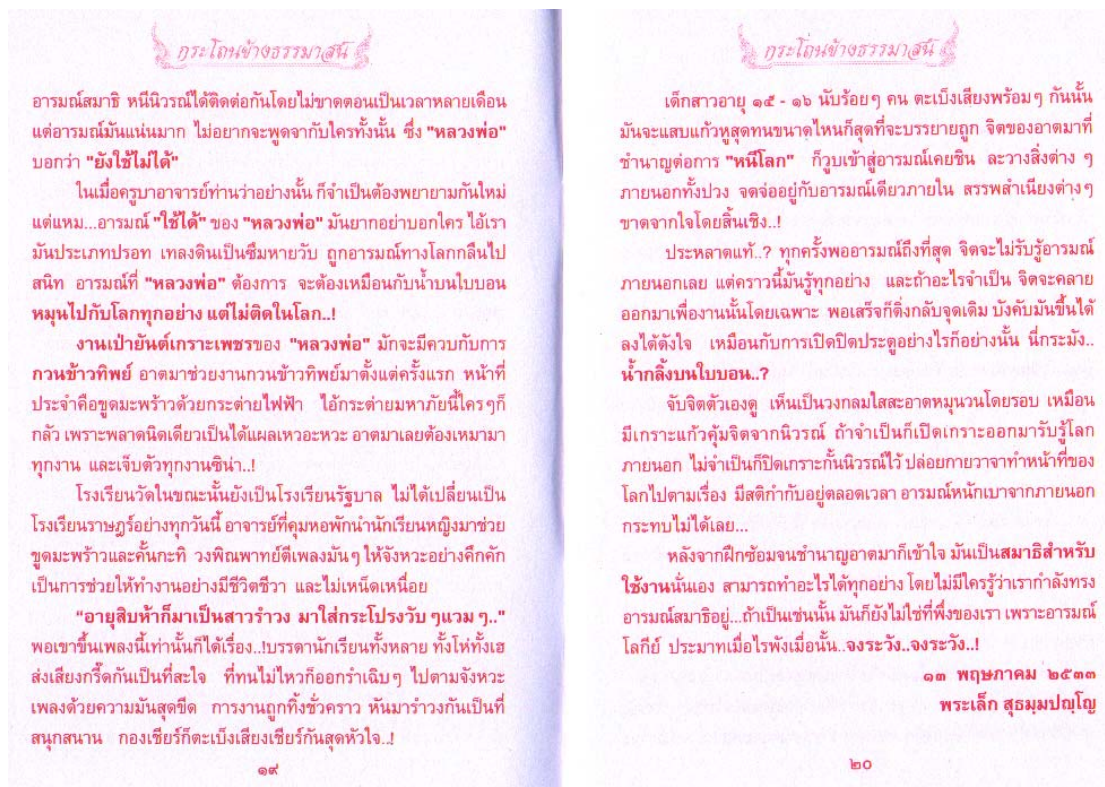
เมื่อเป็นเช่นนี้กำลังใจก็จะแน่นเข้า ถึงพลาดตกลงมา ก็จะไม่ตกเกินกว่าจุดพื้นฐานนี้ และจะ "ฟื้นตัว" เร็วมาก สามารถไปสู้กับกิเลสใหม่ ถึงโดนชกชกชกอีกกี่ครั้ง ก็สามารถลุกขึ้นก่อนที่จะถูกนับลิบคราวนี้แหละคุณเอ๋ย..การประลองยุทธในสนามเพื่อเอาชนะกิเลสก็เริ่มสนุกสนาน เพราะซักจะมีลุ้นขึ้นมาบ้าง..!

อาตมานั้น ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ถูกโจมตีด้วยกระบวนท่าเดียวบ่อยๆ พลอยเกิดความชำนาญ สามารถทรง

๑๘

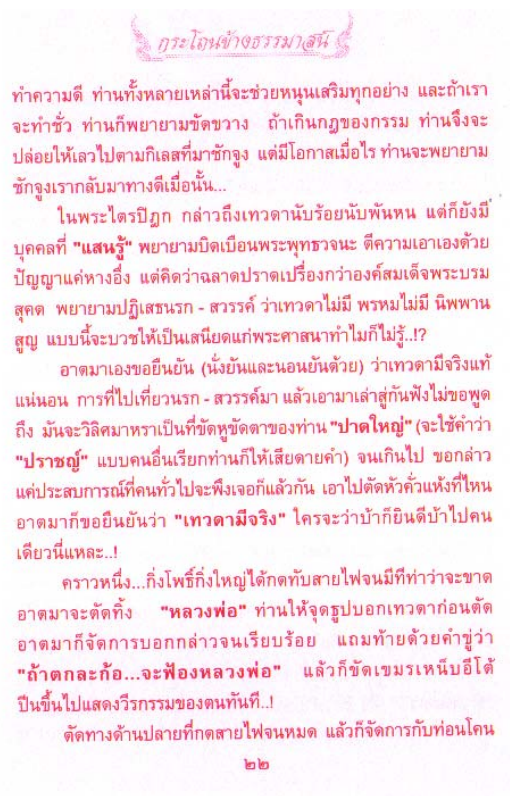
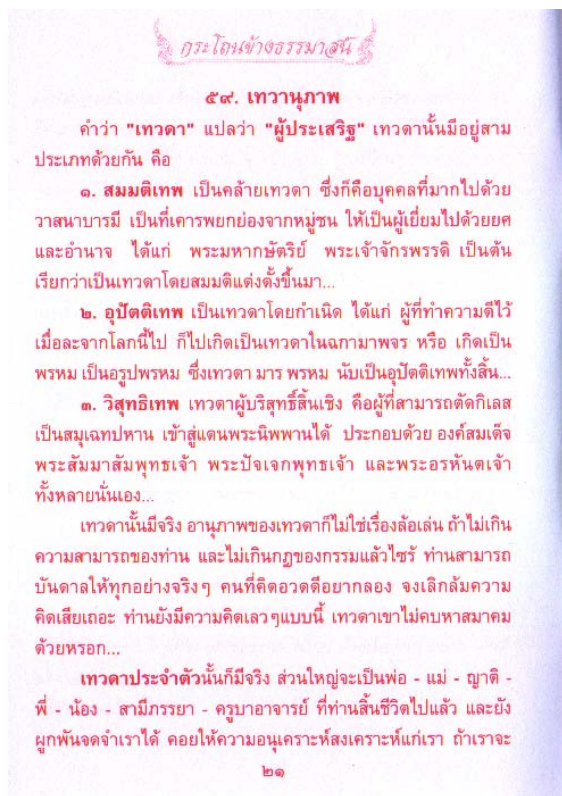
รูปที่ 10

หน้า 17-18

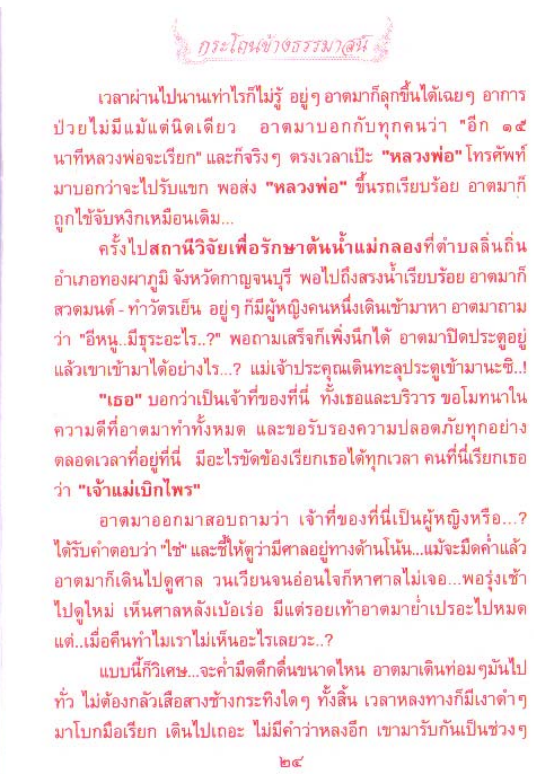
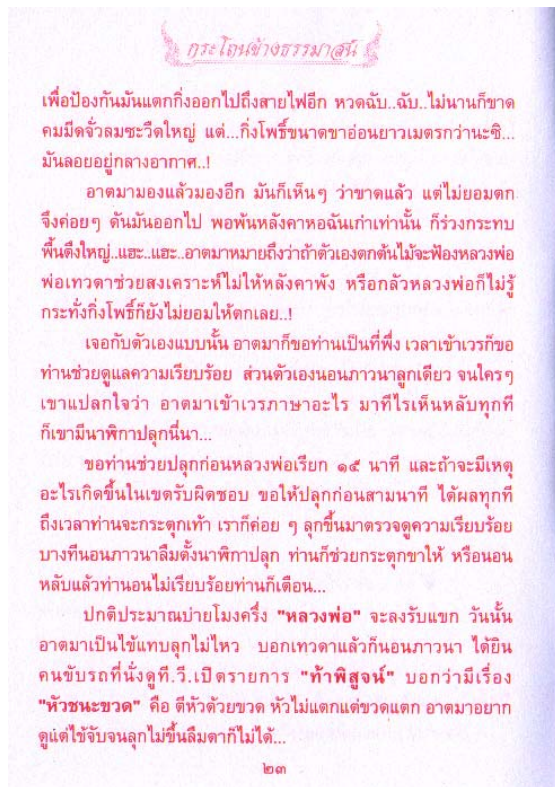
รูปที่ 11

หน้า 19-20

รูปที่ 12

หน้า 21-22

รูปที่ 13

หน้า 23-24

กระโถนช่างธรรมดา

ไปเลย แรกๆ ก็เย็นสันหลังเหมือนกัน พอบ่อยๆ เขาก็ชิน ไปเอง...
 พอไปทองผาภูมิครั้งที่สอง เลยทางแยกเข้าบ้านเก่าไปซีก ๕ - ๖ ก.ม. มีภูเขาลูกหนึ่ง ดูเผินๆ คล้ายคนนอนตะแคงอยู่ด้านขวามือของถนน พอนึกว่าคล้ายคนนอน เขาก็ลุกขึ้นยืนไหว ใส่ชุดเขียวสลายทอง พราวระยับ..!

"ท่าน" บอกว่า เป็น "ตัวแทน" ของ "ขุนแผน" อาตมาเลยขอความสงเคราะห์ให้ทุกคนในคณะปลอดภัยและขอให้ถึงสถานีก่อนห้าโมงเย็น "ท่าน" บอกว่า "ได้" อาตมาเองก็หนักใจ เพราะผู้ช่วยนายสถานีคือ คุณสมชาย อ่อนอาษา นั้น นอกจากจะมีนิสัยร่าเริงแล้ว ยังขี้บรอดใจเย็นเป็นน้ำแข็งเลย..

อาตมาแกล้งถามผู้ช่วยสมชายว่า "มีทางไปถึงสถานีก่อนห้าโมงเย็นไหม..?" "เป็นไปไม่ได้ครับ" แต่มันก็เป็นไปแล้ว รถไปถึงสถานีตามเวลาจริงๆ อาตมารู้ยู่ที่ว่าเขาเขาไม่โกหก แต่มันอด "ห้าทิสูจน์" ไม่ได้ พอ "ท่าน" ทำได้ เราก็จอยไปตามระเบียบ..!

ออกเดินรถคงก็ไปยังเมืองลับแลแม่सान ตอนแรกจะไปกันหลายองค์อยู่หรอก แต่พอทราบถึงความลำบากของสถานี ก็พากันถอนตัวหมด เหลืออาตมาคนเดียว ไม่ใช่เก่งกล้าอะไร หากแต่บอกเขาซะที่ว่าจะไป ถึงเวลาไม่ไปก็อย่าเขานะซี..!

ไปกราบ หลวงพ่อพระพุทธรชินราช ที่พิษณุโลกก่อน แล้วจึงเข้าสู่โขทัย กราบขอพร แม่ย่าสุโขทัย ขอให้เข้าถึงแม่सानก่อนค่ำ ท่านบอกว่า "ได้" ออกจากสุโขทัย เข้าศรีสังขาลัย จากศรีสังขาลัย เป็นทางฝุ่นคดเคี้ยว ขึ้นเขาเข้าป่าเข้าดงไป ๔๙ ก.ม. มาถึงบ้านกะเหรี่ยงห้วยหวาก...

๒๕

กระโถนช่างธรรมดา

ฉันทพลที่ห้วยหวากก่อน ดูเวลาแล้วไปถึงก่อนค่ำแน่นอน เพราะ หลวงลุงสุนทร (พระสุนทร สุรมุมสุเมโธ) ท่านเคยเดิน บอกว่าระยะทางจากห้วยหวากไปถึงแม่सान ใช้เวลาเดิน ๖ ชม. อาตมาเริ่มออกเดิน ๑๑.๓๐ น....

ออกไปได้หน่อยเดียวก็หลงทาง ต้องย้อนกลับมาตั้งหลักใหม่ คราวนี้เข้าป่าดงดิบดึกดำบรรพ์ ต้นไม้แต่ละต้นสูงเหยียดเทียมเมฆ บุกบั้นข้ามเขาข้ามห้วยไปเรื่อยๆ หลงทางอีกตามเคย เลยอธิษฐานขอเทวดาชี้ทาง...

เอาด้ามกลดปักพื้น อธิษฐานแล้วปล่อย มันชี้ข้ามเขาที่ไม่มีทางไป คิดว่าเหลวแน่ๆ เดินหาทางจนพบรอยเท้าคน สาวรอยไปเรื่อยๆ ข้ามเขาไปสองลูก ทะลุออกทางเดินเล็กๆ อธิษฐานถามทางใหม่...

ด้ามกลดชี้ข้ามเขาไปทางที่เราเพิ่งลงมา ลองอีกทีก็ชี้ทางเดิม จึงเดินทางจนพบหมู่บ้านกะเหรี่ยง ตามทางไปแม่सान แกชี้ข้ามเขาที่เราเพิ่งลงมาจริงๆ ปรากฏว่า หลงเคล็ดมาไกลลิบ ต้องเดินย้อนมาออกที่ห้วยหวากใหม่...

จะป่วยสามอยู่แล้ว ขึ้นไปที่ค้ำกลางทาง แล้วไต่ลงดงดิบดึกดำบรรพ์แบบนี้ ถ้าคิดจะฆ่าตัวตายละก็ค่อยไปค้างคืนกลางป่าเถอะ แต่แม่ย่าสุโขทัยท่านบอกว่าถึงก่อนค่ำ เทวดาเขาไม่เคยโกหก เออะ..ไปก็ไป...

หาจนได้คนนำทาง เป็นกะเหรี่ยงเผ่าที่เดินอย่างกับเหาะ พอข้ามห้วยครั้งที่สามสิบสาม แกเลียขวา อ้อ...เราหลงเพราะไปเลียขวาช่าย ตาเผ่าขอตัวกลับ เขาพยายามตีไม้ว่า กลับเถอะตะวันจะตกดินแล้ว ค้างคืนในป่านี้มีแต่ตายกับตาย..!

๒๖

รูปที่ 14

หน้า 25-26

กระโถนข้างอรรมาสน์

ขอบใจในความหวังดีของแก พอตาเฒ่ากลับไป อาตมาก็ขมขม เทวดา ขอความสะดวกให้ไปถึงแม่सानก่อนค่า เจ้าที่นั่นชื่อ "ทรงเดช" รับรองแข็งขันว่าถึงก่อนค่าแน่ แบบนี้ก็วิเศษ อาตมาลุยป่าไปเป็นพายุ บุกแคมเลย..!

ตลอดทางแทบจะต้องอาศัยลุยไปตามลำห้วยล้นๆ จะมีขึ้นบกบ้างก็ไม่กี่ก้าว หลงลืมหลงไปตลอดทาง. เส้นขาพลิกปวดแทบขาดใจ แต่มาถึงจนขนาดนี้แล้ว ไอ้เรื่องถอยกลับนะเมินชะเถอะ ไม่มีทางยอมแพ้ออก..!

หนทางดูยาวไกลไม่สิ้นสุด มีเงาต่างๆ คอยก่อกมือเรียกเป็นระยะไป พอเข้าไปใกล้ก็เห็นเป็นก้อนหินบ้าง ต่อไม่บ้าง...ขอบใจทุกท่านที่เมตตาสงเคราะห์ อ้อมเขาไปที่ลูกจำไม่ได้ รู้แค่ถ้ามีดแปลว่ากำลังอ้อมเขา สว่างแปลว่าพ้นไปหนึ่งระยะ...

ทางช่วงสุดท้ายประมาณ ๒ ก.ม. เลียบไปกับขอบเหว เดินพลาดจะหล่นลงเหว เอามือค้ำถูกยอดเถาว์วัลย์ เชื้อหรือไม้...? ยอดเถาว์วัลย์นั้นแน่นหนาอย่างกับแผ่นหิน ค้ำติดรับน้ำหนักทั้งตัวของเรา ได้อย่างไรไม่รู้..!?

รอดจากตกเหวตายลงสู่พื้นราบ ถึงแล้ว...แม่सान ดินแดนลี้ลับ จิตกรกางกลด สร้างน้ำ ชักผ้า แล้วดูนาฬิกา..ห้าโมงเย็น..! เป็นไปไม่ได้แต่เป็นไปแล้ว ถึงก่อนค้ำอย่างเทวดาท่านว่าจริง ๆ...

อยู่ดินแดนลับแลก็ต้องระวังตัวหน่อย สวดมนต์ - ไหว้พระ อูทิส่วนกุศลแก่เจ้าที่เจ้าทาง เราไม่ได้มาเบียดเบียนใคร ขอความเมตตาจากท่านทั้งหลาย ช่วยคุ้มครองให้ความปลอดภัย ตลอดเวลาที่

๒๗

กระโถนข้างอรรมาสน์

อยู่ที่นี้ด้วยเถิด

คืนที่สองไปปักกลดในป่าข้างกระโถน ไม่ใช้เก่งแต่เพราะไม่รู้จริงๆ..พวกมาชะหกดัว ทำทางบอกว่าเอาตายแน่.. แต่..ยังก่อนสหาย ฝ่ายเรามาชะลิบสอง..ผีก็ผีเถอะ ชินอยู่โดนเทวดาอัดนิ้วมแน เปิดแค้นไม่เหลียวหลังเลย...

วันที่สี่บุกขึ้นไปค้นหารอยพระพุทธรูป ตามคำเล่าลือของพวกกระโถน ไปทั้งขาเจ็บๆ นันแหละ...ขอให้ท่านทรงเดชช่วย อยู่เขตศรีษะนาลัย ต้องบุกป่าขึ้นเขาลงห้วยไปยังเขตลำปาง ผ่าดงทากมหากย์ โดนรุมชะเลือดนองไปเลย...

เป็นสวนน้ำตกเจ็ดชั้นขึ้นไป ผงะหงายหลังหลายหน มันเหมือนฟังติดหนึ่งผา กำหนดจิตดูเห็นท่านทรงเดชและบริวารตัวโตเท่าภูเขา ยืนคุมหลังให้ ไม่งั้นคงลงไปแหลกอยู่กับวังน้ำข้างล่างนั้นแหละ ขอบคุณมากครับ...

ด้วยการสงเคราะห์ของเทวดา ค้นหารอยพระพุทธรูปจนเจอ อยู่กึ่งกลางลำห้วยเลย ประทับอยู่บนหินก้อนยาวกว่า เป็นรอยขีดเหมือนเราเหยียบดินเหนียว ความยาวสองศอกก้ำกับอีก ๑ ฝ่ามือ..!

กราบมัสการด้วยความปลาบปลื้มใจ ขากลับหลงทางเหมือนกัน แคมหล่นน้ำตกลงมาหัวแม่เท้าตะเาะ ข้อเท้าพลิก หัวเข่าพลิก แทบจะต้องตลานกลับ ระยะทางยาวไกลเท่าไรกำหนดไม่ได้ เท้าแตะพื้นแต่ละทีปวดแทบน้ำตาร่วง..!

แต่ด้วยความกรุณาของท่านทรงเดชและบริวาร ทำให้หอบสังขาร กลับมาจนได้ห่างจากที่ปักกลดซัก ๒๐๐ เมตร ท่านก็ถอนกำลังกลับ

๒๘

รูปที่ 15

หน้า 27-28

กระโถนข้างธรรมาสัน

เจ้าประคุณเอ๋ย...เพิ่งรู้ว่าตัวเองเจ็บถึงเพียงนั้น ระยะทางสั้นๆ แทบต้องนอนมันกลางทาง เห็นดีเห็นน้อยและเจ็บปวดเจียนจะขาดใจ..!

ห้าวันห้าคืนที่บุกบั่นอย่างสนุกสนานในบ้านลับแล ถึงเวลาจะต้องกลับ ขากลับค่อยมีแกใจขมจนขมไม่พ่น้อย ปวดดิ้นรอกที่บจริง ๆ มีแสงแดดส่องลอดลงมาได้บ้าง ลำแสงพัวกับเกลียวหมอกเป็นภาพงดงามแสนประทับใจ...

"ดวงตะวันลับทิวแมกไม้ ใจที่ก็หาย..หายลับไปกับตะวัน..."

น่าน..จิตหลุดจากคำภาวนา มานึกถึงเพลงแทน เข้ากับบรรยากาศดีแท้ๆ... "เอ๋ย..ย..! ตูม - ม...!"

ถูกใครไม่รู้ถีบส่ง หล่นไปข้างหน้าในลำธาร เบียดจากศิระจะจรด ปลายเท้า หนาวสั้นกุ่มๆ ไปเลย ข้างของทุกชิ้นชุ่มโชกไปหมด ดี..สมน้ำหน้า เขาให้ภาวนาตันมานึกถึงเพลง โดนแค่นี้ยังไม่ยอมไปนะเนี่ย สั่งสอนแบบกรุณาแล้วนะ..!

ขากลับใช้เวลาสองชั่วโมงยี่สิบห้า นาที ไม่รู้ว่าพ่อเทวดาจัดการอีท่าไหน มันถึงได้กำไรตั้งหลายชั่วโมงแบบนี้ เล่นเอาต้องนั่งรอที่ห้วยหยวกจนหลับไปหลายตื่น กว่าที่รถจะมารับตามนัด..ขอบคุณมากครับพ่อปู่ - แมย่า โอกาสหน้าจะมารบกวนใหม่...

ในอนุสติ ๑๐ ประการ มีเทวดาอนุสติ กระแสถึงถึงคุณงามความดีของเทวดาอยู่ด้วย ใครจะรู้เกินพระพุทธเจ้า ปฏิเสธว่าเทวดาไม่มี ก็ตามใจท่าน บุคคลเราฉลาดและโง่งต่างกัน อาตมาพิสูจน์แล้ว และขอยืนยันว่า "เทวดามีจริง" แน่نون และขอยึดในความเชื่อนี้ตามประสาคนโง่แล้วกัน คนฉลาดที่ไม่เชื่อทั้งหลายอย่ามาค้านซะให้ยากเลย "ข้อยบฟังเจ้าดอก..!"

๒๙

กระโถนข้างธรรมาสัน

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุกรมมปญโญ

๖๐. คาถาอภิญา

อภิญา แปลว่า รู้ยิ่งกว่า มาจากคำว่า "อภิ" แปลว่า ยิ่งกว่า กับ "ัญญา" แปลว่า รู้ คำว่าอภิญา เป็นสิ่งที่นักปฏิบัติทั้งหลายต้องการเป็นอย่างยิ่ง อย่าไปดูคนอื่นเลย ตัวของอาตมาที่แหละ ปฏิบัติภาวนามาเพราะต้องการฤทธิ์อภิญา หาได้เริ่มเพราะต้องการรู้แจ้งเห็นธรรมไม่ (เปิดเผยความเลวตัวเองซะเลย)

ศึกษาประวัติหลวงปู่ - หลวงพ่อสมัยก่อน แต่ดองค้ล้นแล้วแต่มากด้วยอิทธิฤทธิ์ ก็ยิ่งคิดอยากมีฤทธิ์มากขึ้น ดังนั้น...กรรมฐานหมวดแรกที่มีกัจเป็นกสิณ กสิณกองอื่น ๆ หาอุปกรณียาก สู้กสิณไฟไม่ได้ แค่นี้ก็ยงดวงเดียวก็ทำได้แล้ว...

ปกติแล้วอาตมาเป็นคนขี้เกียจอ่านหนังสือ อาศัยจำจากครูบาอาจารย์สอนในห้องเรียนก็เหลือจะพอแล้ว สู้ที่สาวเขาไม่ได้ พี่มุกดา เขายืนยันอ่านเป็นบ้างเป็นหลัง ก่อนหลับก็เห็นอ่านอยู่ ตื่นขึ้นเขาก็เห็นเขาอ่านอยู่อย่างนั้น ขอมแพ้แล้วจ้า...!

ที่นี่จะมีกสิณต้องอาศัยตะเกียง ถ้าจุดโดยไม่ได้ทำอะไร นอกจากนั่งมองก็มีหวัง นอกจากถูกหว่าน้ำแล้ว ก็อาจถูกไม่เรียงจนหายบ้างนะจ้ะ เพราะมันสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ ของพรรคนี้นั้นก็ต้องมีเทคนิคเฉพาะหน้ากันบ้าง...

ทำเป็นขยันอ่านหนังสือบ้างนะซี...จุดตะเกียงกระป๋องแล้วกางหนังสือตรงหน้า ตาดูดวงไฟแล้วจำภาพไว้ หลับตามภาวนาว่า "เดโช

๓๐

รูปที่ 16

หน้า 29-30

พระโขนงข้างธรรมาสัน

กลิ้งนั่ง ๆ ๆ ๆ ๆ" พอภาพเปลี่ยนจากใจก็ลืมตาดูใหม่ เล่นนั่งทำไฉนไม่มีใครรู้หรือกว่าหลับตาหรือลืมตา เห็นนางหนังสือนั่งตัวตรงเหนือ ใคร ๆ ก็คิดว่าอ่านหนังสือกันทั้งนั้น...

เข้ามิดตื่นขึ้นมาติดไฟหูข้าว(สมัยนั้นยังไม่มียาแก๊ส ไม่มีหม้อไฟฟ้า ป่วยการจะไปพูดถึงเขาไมโครเวฟ) เอาไฟทั้งเตานั้นแหละ เป็นนิมิตกลิ้ง ก็ไม่เห็นแปลกอะไร กองใหญ่ตีจำภาพถ่าย ตกเย็นกลับจากโรงเรียน ยังจุดตะเกียงไม่ได้ก็ไม่เป็นไร พักกลิ้งไฟไว้ชั่วคราว ตักน้ำมา ๑ ขัน หลบเข้าตมจะม่วง แอบหลังต้นไม้ไม่มีใครเห็น ที่นี่ก็ "อาไปกลิ้งนั่ง ๆ ๆ ๆ ๆ" ซ่า...ยิ่งทำยิ่งสนุก...

แม้แต่สนุกอยู่นั้นแหละ และทำกลิ้งหลายกองในเวลาเดียวกัน ผลคือเงาไม่เป็นท่า พอเข้ามาทำงานกรุงเทพฯ ไปฝึกมโนมยิทธิที่บ้านสายลม อาศัยพื้นฐานคอนกรีตเสริมเหล็ก เพราะเล่นกลิ้งมาก่อน พอฝึกก็จับได้บ๊ีบเลย ไม่เสียแรงเปล่า...

หันไปสนุกกับมโนมยิทธิเกือบสามปี คืนหนึ่งที่บ้านสายลม "หลวงพ่อก"เทศน์เหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจว่า "วิชชาสอง..อภิญาห้า..สมาบัติแปด..กรรมฐาน ๔๐...ต่อให้คล่องแคล่ว ไหน ก็ยังแช่อยู่ในนรกทั้งตัว..!" ดายละว้า...ที่ท่านเทศน์มาเราไม่มีซั๊กอย่าง แบบนี้คงมิดหัวไม่ต้องพูดต้องเกิดชะละมั้ง...!?

กำลังคิดว่าทำอย่างไรถึงจะพ้นนรกได้"หลวงพ่อก"ท่านก็เทศน์ต่อว่า "...บุคคลที่จะพ้นอบายภูมิได้ อย่างน้อยต้องเป็นพระโสดาบัน การจะเป็นพระโสดาบันก็ไม่ยาก ให้ทรงอารมณ์ดังนี้...

๑. เคารพในพระพุทธเจ้า

๓๑

พระโขนงข้างธรรมาสัน

๒. เคารพในพระธรรม

๓. เคารพในพระสงฆ์

๔. รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์

๕. คิดว่าตายเมื่อไรเราต้องการไปทีเดียวคือนิพพาน

ถ้าอารมณ์เหล่านี้ทรงใจได้แน่นอน ท่านก็เป็นพระโสดาบัน คนที่เป็นพระโสดาบัน อนุบายภูมิจะปิดสำหรับท่าน..."

อาตมาเหมือนคนร้าย เห็นประตูถูกเปิดรออยู่แน่ๆ แล้ว มีคนมาชี้ทางหนีให้ก็เผ่นสุดชีวิต อูฐี่เดชอะไรก็ไม่เอาแล้วทั้งนั้น ยิ่งคิดยิ่งสยองขวัญ อีคอนกำลังสนุกเพลินๆ อยู่เนิ่น เกิดบ๊ีบบ๊ีบตายขึ้นมา ก็เรียบบร้อย ประดาความเลวทั้งหลายที่เข้ามา คงเชิญเสด็จไปนรกแน่ๆ ไซ้...มาหลงใญ่อยู่ชะเป็นนาน...(ตอนนี้ก็ยังไม่ลาคขึ้นเลย..)

หันมารักษาศีลอย่างจริงจังบ้าง จากศีล ๕ ไม่เคยครบก็เริ่มครบค่อย ๆ ก้าวไปเรื่อยถึงศีลแปด พอรักษาศีลแปดได้ไม่นานก็บวชพอดี เรื่องอภิญาสมาบัติหายไปจากความคิดชั่วคราว จนกระทั่งพรรษาที่สอง ขณะหลวงพ่อกให้อาพาพระใหม่อยู่นั้นเอง...

"หลวงพ่อก" ขอให้พระทุกองค์ สละเวลา ๑ ชั่วโมง ภาวนา "คาถาอภิญา" ให้ทำติดต่อกันทุกวัน ท่านบอกว่าคาถานี้ "พระ" มาบอกให้ภาวนา ถ้าทำได้จะมีผลคล้ายอภิญา คือไม่ต้องเสียเวลาไปฝึกกลิ้ง ๑๐ ภาวนาคาถานี้แล้วจะใช้ผลของกลิ้งได้เลย...

"กาลต่อไปข้างหน้า บรรดานักบวชที่บิณฑบาตของพระพุทธรเจ้าจะคุกคามหนักขึ้น ถึงขนาดโจมตีเรื่องอภิญาสมาบัติว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อเหลวไหล เมื่อถึงเวลานั้นพวกคุณจะต้องแสดง

๓๒

รูปที่ 17

หน้า 31-32

ออกให้ชาวบ้านได้เห็น เขาจะคิดว่าใครกันแน่ที่ปฏิบัติตรงตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า..."

ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ถึงขนาดเต็มพินันด้วยอนาคตของพระศาสนาเชียวหรือ...? ในเมื่อเป็นคำสั่งของ "หลวงพ่อก" อดมากก็น้อมรับใส่เกล้า นำไปยึดถือปฏิบัติทันที วิธีการมีดังนี้...

๑. นะโมฯ ๓ จบ

๒. พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ทุตติยัมปิฯ ตติยัมปิฯ.

๓. อิติปิโสฯ สวากขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ.

๔. แล้วทำใจสบาย ๆ กวาวหาว่า "สัมปจิตนามิ" อ่าหน้า
สำ - ปะ - จิต - นามิ ไปเรื่อย ๆ

ถ้าเห็นประกายแสงสีทอง ให้ตั้งมารวมเป็นก้อนกลม เอาเข้าไว้ในอก ตัวจะลอยพ้นพื้น ถ้าทรงสติให้ดี จะบังคับให้เหาะไปไหนก็ได้ ถ้าวัดล่องตัวเมื่อไร อกุญญาใหญ่จะเข้าจับ สามารถใช้ผลของกลืน ๑๐ ได้ตั้งใจทุกอย่าง...

อดมาทดลองทำดู พอเริ่มกวาวาก็เห็นประกายสีทองพราวไปหมด จิตตั้งลึกควบแน่นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน เหมือนมีพลังลึกลับบีบอัดเข้ามาทุกทิศทุกทาง แน่นเปรี๊ยะไปหมด กวาวหาไปไม่นาน รู้สึกมีอะไรหมุน ๆ อยู่ข้างเอว...

ลืมหูลืมตาขึ้นดู... "เหวอ - อ...!" "โครม - ม - ม...!" ตึกสะท้านไปทั้งหลัง "ไอ้ที่หมุน ๆ นะพัดลมเพดานที่เปิดไว้ ตัวเราดันลอยขึ้นมาตอนไหนไม่รู้ ห่วงพัดลมชนิดเดียว พอเห็นเข้าก็ตกใจ เลยก่อนจากทำขัดสมาธิ ตะคุบกับคังสนั่นไปเลย...!

๓๓

ปิดพัดลมกวาวาใหม่ เอ๊ะ...มันลอยจริงๆซะ จะเป็นอุเพ็งคาบิตีหรือเปล่าหนอ...? "باب - บ" อยู่..ย แบบเป็นกล้วยบึงเลย มันลอยวิดิขึ้นไปอืดติดกับเพดานทั้งแรงทั้งเร็ว แล้วหมุนตัวไปรอบห้อง เร็วจีจนดูแทบไม่ทัน...

รู้สึกกลัวนิดๆ มันลอยค่อยๆ ลอยลงมาที่เดิมตรงจุดเดิมเป๊ะเลย พอกวาวาใหม่ ก็ได้เรื่อง มันพุ่งตุมทะเลหลังคา พุ่งปรัดไปในอากาศ เร็วยิ่งกว่าเอฟ. ๑๖ ผิวหนึ่งเสียดสีกับอากาศจนแสบขาไปทั้งตัว แบบนี้ตายแน่ ๆ...

"โครม-ม...!" หล่นลงที่เดิมเป๊ะ ไม่มีเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว ฝ่าเพดานกับหลังคาที่ปกติทุกอย่าง แล้วเราออกไปทางรูไหนกันแน่...? จะว่าผีนกไม้ใช่ เพราะตื่นอยู่สติสมบูรณ์พร้อมทุกประการ หล่นก็เจ็บสูงก็กลัว มันอะไรกันแน่..?

ออกไปรับเวรตามปกติ ผากเวรกับเทวดา แล้วเอาจิ๋วคลุ่มไป กวาวหาไปเรื่อย ๆ อากาศขาควนแน่นเข้า - แน่นเข้า พอดีหลวงพี่โอ (พระครูสมุห์พิชิต วิฑูริโร) เดินเข้ามาในห้องยาม เสียงแว่วๆ พูดว่า "ท่านนี่เอาแต่กวาวาจังเลยนี่.."

รู้สึกว่าหลวงพี่ท่านแกล้งเอานิ้วจิ้มที่ศีรษะ คุณพระช่วย..! ตัวมันลอยวิดิขึ้นมาทันที "เดี๋ยวเขาก็รู้กันหมดทั้งวัดท่านั้น.." พอคิดวิตกมันก็ค้างกลางอากาศ สูงจากเตียงแค่มือลอดได้ พอดีจิ๋วคลุ่มอยู่ หลวงพี่ท่านเลยไม่ทันสังเกต..!

แต่หัวเรานะซิ...มันเหมือนลูกโป่งถูกเจาะ มีอะไรจากข้างในไม่รู้พุ่งพุ่งออกมาเป็นสายเลย แรกๆ ก็ออกตรงถูกจิ้มแคร์เดียว หนักๆ

๓๔

รูปที่ 18

หน้า 33-34

เข้าตัวมันพรุนเป็นฝักบัว ฟุ้งออกทุกทิศทุกทาง เป็นอยู่นานหลายสิบ นาทีทีเดียว...

อาตมาทบทวนความรู้จาก "หลวงพ่อบุญ" ที่สอนไว้ ให้อาการลอยกับเหาะ ต้องเป็น อุเพ็งคาปิตี แน่ๆ ส่วนไอ้ตัวรื้อเป็นรู คงเป็น พรณาปิตี เป็นอันว่านับเวลาปฏิบัตินี้มาเข้าปีที่สิบสาม เพิ่งจะพบปิตติครบทั้ง ๕ ตัวในวันนี้เอง..!

การภาวนาหลังจากนั้น...วิสัยเดิมที่เลวชักนำไป ภาวนาที่ไร้อยากเหาะทุกที มัวแต่ตามจับอาการทางกายอยู่นั้นแหละ ว่าใกล้จะลอยหรือยัง ผลคือจิตไม่รวมตัว กรรมฐานเลยพังไปเป็นเดือน แต่อารมณ์สมาธิธรรมด้ายังทรงไม่ได้เลย...

ขึ้นปล่อยให้พญามารจูงจมูกแบบนี้คงแน่แน่ๆ อาตมาเลยอธิษฐานตัดทิ้งไปเลย... "ลูกจะภาวนาทุกวัน แต่ผลใดๆ อย่าเพิ่งเกิดขึ้นเลย ไม่งั้นลูกหลงเดินผิดทางเป็นแน่ ขอแค่เวลาลูกจำเป็นต้องใช้ แล้วขอให้ผลเกิดกับลูกตอนนั้นเกิด"

คราวนี้สบาย...ภาวนาได้ใจสงบดี อาการประหลาดๆ ไม่เกิดขึ้นอีก เพียงแต่ไม่ทราบว่ามีผลที่ภาวนาทุกวันได้เท่าไรแล้ว และไม่คิดว่าจำเป็นต้องทราบด้วย จนกระทั่งไปเยี่ยม สถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลอง มันก็เกิดเหตุจำเป็นจนได้...

คุณประเดิมชัย แสงสว่าง หัวหน้าสถานี นำคณะเดินขึ้นเขาไปเรื่อยๆ ชมงานของทางสถานี ไม่ว่าจะเป็นการ เก็บตะกอน วัติน้ำ วัตอากาศ การทดลองพืชคลุมดิน พืชยึดน้ำ ฯลฯ เพลินไปถึง สถานีย่อยนิคสุ เป็นเวลา ๑๑.๑๐ น.แล้ว เราพร้อมที่จะอด แต่ทางสถานีใหญ่

๓๕

เตรียมอาหารไว้ถวายเพล...

ต้องฉลองครีฑาเขาหน่อย แต่มันอยู่ห่างตั้งสี่กิโลเมตร และเป็นทางชันเขาลงห้วยด้วย จำเป็นขึ้นมาแล้ว ขอให้ลูกใช้อำนาจคาถาอภิญาด้วยเถิด... ส้ารวมจิตขอขมามี ภาวนาคาถาพลงเดินไปเรื่อยๆ ทันเพลก็ฉัน ไม่นึกก็อดเอา...

ห่างจากสถานีครึ่งกิโลเมตร รถของสถานีวิ่งสวนออกมา เหลือยดูข้างหลังไม่เห็นคณะญาติโยมเลยซักคน เลยบอกรถเขาเลยไปรับโยมเราเองเข้าหน่วยไปฉันเพล เหลือบุญนาฬิกาแล้วงั้น มันเสียละมัง...? ทำไมเวลาผ่านไปแค่ ๒๐ นาที...

พักใหญ่รถที่ไปรับโยมก็มาถึง แม่ถามปนทอบว่า "ท่าน...ทำไมเดินเร็วอย่างนี้...? ข้างหลังวิ่งไต่ยังไม่ทัน จีบ (เบญจพร) ริ่งซะเลือดกำเดาไหลเลย..." อันนี้อาตมาตอบไม่ได้ เพราะรู้สึกว่าจะทางมันก็ไกลเท่าเดิม แต่ทำไมใช้เวลาน้อยจัง..!

อำนาจคาถาอภิญาแสดงผลอีกครั้ง ตอนที่บุกไปเมืองลับแลแม่สาน ระยะทางนั้นหลวงลุงสุนทรเดินจนปฐุ ยืนยันว่าใช้เวลาเดินหกชั่วโมง แต่อาตมาภาวนาคาถาอภิญา ใช้เวลาเดินแค่สองชั่วโมงครึ่ง มันเป็นไปได้เหมือนกัน..!

ตอนเดินอยู่รู้สึกว่าจะหนทางมันช่างยาวไกลไม่สิ้นสุด มีหลายวาระที่ยอมรับว่าท้อใจ เพราะเดินเท่าไรไม่ถึงจุดหมายซักที พอไปถึงดูเวลาเข้าได้กำไรตั้งสามชั่วโมงครึ่ง ขากลับขนาดเดินชมถนนชมไม้มาตลอดทาง ใช้เวลาแค่สองชั่วโมงยี่สิบห้า นาที...เอากับเขาซิ...

ท่านผู้อ่านท่านใดสนใจ ก็ขอเชิญภาวนาดูได้ ผลเป็นประการใด

๓๖

รูปที่ 19

หน้า 35-36

กระโถนช่างธรรมมาลี

ขอให้เล่าสู่กันฟังบ้าง วงการศาสนาระยะนี้ มีแต่ข่าวนักบวชเลวปรากฏ อยู่เสมอ เมื่อชาวบ้านฟังเขาไม่ได้ ก็พยายามทำให้อภิญญาเกิดแก่ตัวเอง เพื่อนักบวชเหล่านั้นหันมาเป็นศิษย์ของขรรษาสกันบ้าง คงสนุก ดีพิลึก..!

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปญโญ

หมายเหตุ : เมื่อไปอยู่ที่เกาะพระฤๅษีใหม่ๆ อาตมาต้องเดิน ขึ้นเขาไปบิณฑบาต เป็นระยะทาง ๕ ก.ม.เศษ รวมไปถึงลิมบก.ม.ครั้งที่แรกก็มีคนงานป่าไม้เดินตามไปช่วยหิ้วบิณฑบาตให้ พอผ่านไปไม่ถึงครึ่งเดือนคนงานหายหิ้วกันไปหมด..

อาตมาเลยต้องหิ้วบิณฑบาตเอง วันหนึ่ง..สมบัติซึ่งเป็นหัวหน้าคนงานมากทราบแล้วทราบอีก บอกว่า "ผมเชื่อแล้วครับว่า พระอาจารย์เดินเร็วๆจริง..ที่แรกผมสงสัยว่าทำไมคนงานมันไม่ไปช่วยหิ้วบิณฑบาตมันแล้วมันบอกว่า พระอาจารย์เดินเร็วจนมันตามไม่ทัน.."

คนงานพวกนี้เวลานั้นเดินผมต้องวิ่งตามนะครับ..! แต่มันบอกว่า มันต้องวิ่งตามพระอาจารย์ ผมเลยขี่มอเตอร์ไซด์ตามไป พระอาจารย์เดินเร็วจริงๆครับ..ขนาดมอเตอร์ไซด์ยังกวัดไม่ทันเลย..!"

เรื่องนี้ท่านผู้อ่านต้องไปตาม**คุณสมบัติ คุ่มแก้ว** เขาเองว่ามีความจริงแค่ไหน เพราะว่าอาตมาเองก็รู้สึกว่าจะเดินไปตามปกติ เพียงแต่ว่าหากคนถือบิณฑบาตหลังไม่ได้เท่านั้นเอง

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธระเล็ก สุธมมปญโญ

๓๗

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ
เดือนมิถุนายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์

ถาม : นั่งแล้วบางทีจะมีทำสมาธิเหมือนวิญญานจะมาอยู่ แผลูกิศส่วน กุศลให้การที่นั่งสมาธิครั้งนี้ให้เขาหมดเลย ?

ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ามีบางรายที่เขาไม่ได้ต้องการอย่างนั้น เขามาเพื่อ ดูแลเรา มาเพื่อช่วยรักษาความปลอดภัยของเรา แต่อย่างไรก็ตาม ในเมื่อเราทำความดี ขอให้เขายินดีไม่ว่าด้วยเขาก็เต็มใจรับอยู่แล้ว มาโดยไม่ได้คิดต้องการผลประโยชน์แต่ให้ก็เอา แต่มีพวกที่เข้ามาขอ ส่วนกุศล ขออะไรก็มี

ถาม : ของหลวงพี่มาบ่อยครับ แต่เปรตนะไม่เคยเห็น อยากเห็น เหมือนกันว่าตัวใหญ่ขนาดไหน ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะเดี่ยวนานๆ ไปเห็นเอง

ถาม : กำลังนั่งสมาธิอยู่มีวิญญานมารออยู่นอกหน้าต่าง แผลูกิศ ส่วนกุศลให้แล้วก็ไป แล้วนั่งสักพักหนึ่งหลวงพ่อกับท่านมา ผมก็ไม่ได้ คิดถึงหลวงพ่อนะครับ หลวงพ่อกำลังใหญ่มาเลยมานั่งอยู่ต้นห้อง ผมก็หันไปมองท่าน ที่แรกผมจำไม่ได้ท่านก็ขยับแว่น แล้วท่านก็บอกว่า จำฉันไม่ได้หรือ ผิกมาก ๆ นะ แล้วเดี๋ยวเจอกัน โอกาสเป็นนิมิตหรือ เปล่าครับ กราบท่านแล้วผมก็ร้องไห้ด้วย โอกาสเป็นนิมิตไหมครับ ?

ตอบ : โอกาสอย่างนั้นหายาก คุวบาอาจารย์ที่ท่านจะมาสงเคราะห์เรา จริงๆ งานของท่านเยอะ เวลาของเราเองถ้าหากไม่ตรงกัน ท่านก็ สงเคราะห์ไม่ได้ มีอยู่เที่ยวหลังจากที่หลวงพ่อกับท่านมรณภาพไปแล้ว

๓๘

รูปที่ 20

หน้า 37-38

กระโถนข้างธรรมาส์

อาดมาเองก็ไปอยู่ทองผาภูมิโน่น... ตอนเช้าๆ ก็ว่าจะขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน ปรากฏว่าไปเจอหลวงพ่อดีเปรตบ้านนั้นบ้านนี้มือกๆ ไล่เคาะไปเรื่อยเดินหรือท่อมเลย ก็เลยไปกราบท่าน ขำก็ขำ ถามว่า หลวงพ่อครับตายแล้วมันเหนื่อยขนาดนั้นเลยหรือครับ? ท่านบอกว่า ตายนี้มันแยกว่าเดิมหลายเท่าเลยเพราะว่าก่อนหน้านั้นมันเรียกทำเป็นไม่ได้ยินก็ได้ แต่ตายแล้วมันเรียกได้ยินทุกทีเลย คราวนี้จากลักษณะนั้นก็แสดงว่าถ้าหากว่าใครที่มีกำลังใจส่งถึงท่าน คิดถึงท่าน นึกถึงท่าน ในช่วงนั้นจะสามารถพบท่านได้ไม่มีวิธีใดวิธีหนึ่ง อาจจะฝันเห็นหรือว่านิมิตเห็นในขณะทำกรรมฐาน หรืออาจจะเห็นมาทั้งตัวเลย

ถาม : แต่ท่านมากล้ายๆ ภายที่พยัคฆ์ โสภ ?

ตอบ : ท่านจะต้องมีวิธีให้รู้ว่าท่านมา แต่คราวนี้จะเป็นแบบไหนท่านนั้นเอง เล่นไปไล่เคาะที่บ้านเลย เอาไม้เท้าเคาะมือกๆ เทียวไปบ้านโน้นก็มือกๆ เหมือนว่ามาแล้วอย่างนี้ คือว่าตัวคนที่อยู่นั้นเขาจะรู้อะไรมาอย่างไร เขาอาจจะฝันเห็นกับไว้เป็นกำลังใจตัวเอง หรือนั่งกรรมฐาน นิมิตเห็น หรือว่าอาจจะมาด้วยกายเนื้อเป็นองค์มาเลย นั่นเป็นวิธีของท่านที่ท่านจะทำ แต่ขำก็คือว่า แหม.. นิมิตท่านเล่นเหนื่อยหรือโทรมมาเลย มันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่ท่านทำให้ดูว่างานเยอะขึ้นขนาดไหน

ถาม : นีขนาดท่านไปจุดนั้นยังต้องมีหน้าที่ทำงานขนาดนี้ไม่ได้ อยู่อยู่สบายเลย ?

ตอบ : ท่านจึงบอกว่าตอนเป็นมันเรียกทำเป็นไม่ได้ยิน แต่ตอนตายใครเรียกก็ได้ยิน

ถาม : ไม่อยากให้ท่านทำกลัวว่าท่านเหนื่อย ?

๓๙

กระโถนข้างธรรมาส์

ถาม : เคยเห็นพระพิฆเนศ... ?

ตอบ : อยู่ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทวดาชื่อ.....อินดูเขาตั้งเทวดาได้ แล้วก็กำหนดคุณสมบัติขึ้นมาว่าเทวดาคงคั้นชื่อนั้นมีความสามารถอย่างนั้นๆ คราวนี้บังเอิญไปตรงกับเทวดานุสดีที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ระลึกถึงความดีเทวดาใหม่ แต่คราวนี้การระลึกของเขา ไม่ได้มา ดู ว่า เออ ! เทวดาคงมีทริ-ละอายแก่ใจ โอตปประ-กลัวความชั่ว อย่างน้อยต้องมีศีล ๕ ทรงตัวถึงจะใช้ได้ เขาไม่ดูในจุดนั้นและไม่ทำในจุดนั้นด้วย เขาเล่นมาอ่อนวอนและร้องขอเอา แต่ก็ยังเป็นการยึดเทวดาเป็นอนุสติอยู่ เบื้องบนก็เลยต้องลำบากหาเทวดาที่มีความสามารถใกล้เคียงกับที่เขาว่าเอามาจับหน้าที่นั้นแทน

ถาม : ที่บ้านมีรูปพระพิฆเนศอยู่ในจิตตอนนั้นบอกว่าเป็นพระพิฆเนศผมก็ โอ๊ย.. เห็นอีกที่ทำไมเคียวเป็นพระด้วย ผมก็เลยสงสัย ?

ตอบ : เหมือนอาดมาไปเจอท่านปู่พระอินทร์ ขึ้นไปถึงไม่ได้เจอพระอินทร์ในความคิดของเราเลย เจอลุงแก่ๆ อ้วนพุงปลิ้นนั่งสูบบุหรี่เราขึ้นไปนั่งดูอยู่หน้าแท่นมันๆ ก็ผลึกลาอาสน์ นีหรือพระอินทร์? ท่านก็ลุกขึ้นนั่งพริบเชิงอยากดูแบบไหน? และท่านก็เปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยๆ แบบเลย และแบบสุดท้ายก็ต้องตัวเขียวๆ เราถึงจะว่าใช่ บางที่ท่านทำตัวตามสบายมา ลักษณะที่ท่านมาถ้าท่านมาตามปกติขอให้อใจของเราออกว่าท่านเป็นใครตอนนั้นให้เชื่อตามนั้น เพราะว่าความเป็นทิพย์รายงานหมดว่าเป็นอะไร

ถาม : ตอนเด็กๆ สวดมนต์เสร็จแล้วมานั่งดู เรายากทำให้ถูกไม่รู้จะทางไหนดี ?

๔๐

รูปที่ 21

หน้า 39-40

กระโถนช่างธรรมาสินี

ตอบ : อันดับแรก คิล ๕ ข้อให้ครบถ้วนสมบูรณ์เลยจะ ถ้ารักษาด้วยตัวเองได้ก็อย่าไปให้คนอื่นทำ รักษาด้วยตัวเองได้ไม่ยุคคนอื่นทำได้ เห็นคนอื่นทำก็อย่าไปยื่นคิ้วด้วย

ถาม : เห็นคนอื่นก็อย่าไปยื่นคิ้วหรือคะ ?

ตอบ : ประเภทที่เรียกว่าเราเองไม่ได้ดยาฆ่ามดแล้ว ไม่บอกให้คนอื่นฉีดแล้ว พอเขาคิดว่ามดกัดเจ็บ แหม..มันน่าจะทำชะนานแล้ว มีส่วนด้วยจะ พยายามให้มันละเอียดยิ่งขึ้นไป คิลทรงตัวลักษณะเดียวกัน ถ้าหากคิลทรงตัวเราปฏิบัติภาวนายูสมาธิตั้งมั่นได้ง่าย สมาริตั้งมั่นได้ง่ายปัญหาจะเกิด ปัญหาเกิดจะมีสติ สมาริที่จะไปควบคุมสติให้ละเอียดยิ่งขึ้นไป คิลยิ่งละเอียดสมาริยิ่งทรงตัว ปัญหาจึงเกิด

ถาม : ที่นี้ทำงานต้องติดต่อกับลูกค้าอย่างนี้เรียกว่าโกหกใหม่คะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเรารับสินค้ามา สมมุติว่าราคาหนึ่งแต่เราต้องการขายลักษณะนี้ เราก็บอกเขาแล้วกันรับมาแพงต้องขายราคาแพง ต้องขายราคานี้ราคาอื่นไม่ได้ แต่อย่าไปบอกเขาว่ารับมาเท่านั้นบาทเท่านั้นบาท ถ้าประเภทนั้นโกหกจริงๆ แต่รับมาแพงนี้ไม่รู้มันแพงเท่าไร ๓ บาท ๕ บาทมันก็แพงของเรา

ถาม : ตัวเองเป็นคนตรงๆ แล้วสงสารลูกค้าด้วยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอันไหนหนักใจเราๆ คิดว่าเราไม่สามารถจะแก้ไขได้ มันจะต้องคิดขาดแน่ๆ เราโกหกเขาแน่ๆ ก็เอาเป็นว่าตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจนกระทั่งไปถึงที่ทำงานเราต้องไม่โกหกเด็ดขาด รักษาเป็นเวลาแทนหลังจากนั้นก็ว่ามันไปเลิกงานเมื่อไหร่จนถึงกลับบ้านจะไม่โกหกเด็ดขาดอะไร

๔๑

กระโถนช่างธรรมาสินี

อย่างนี้ ใช้วิธีรักษาเป็นเวลาแทน อย่างน้อยๆ ๒๔ ชม.เราก็ไม่ขาดทุนตลอด มันมีส่วนของความก้าวร้าวอยู่

ถาม : ตอนนอนก็ไม่ได้ทำอะไร ?

ตอบ : ก่อนนอนก็ตั้งใจสมาทานศีล หลับยาว

ถาม : คือว่าแต่ก่อนสวดมนต์ แต่ตอนนี้ไม่ค่อยได้สวด เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : สวดมนต์นี่เหนื่อยๆ ก็ไม่ไหวเหมือนกัน ให้ใช้เป็นการภาวนาแทน นอนภาวนาตามแบบของหลวงพ่อกินทางนอนง่ายดี ถึงเวลาตั้งใจเรานอนลงไปแล้วร่างกายที่เหยียดยาวก็เหมือนศพตีๆ นี้เองถึงเวลามันจะตื่นขึ้นมาเห็นตะวันขึ้นหรือเปลาก็ช่างมัน ถ้าตายตอนนี้เราจะไปพระนิพพาน เราก็จับตัวภาวนาหลับไปเลย

ถาม : มีปัญหาเรื่อง ๓ ฐานของลมหายใจ หลวงพ่อบอกว่าพอเข้าบิ๊บบมาที่อกแล้วท้อง เวลาเราลมหายใจออกไม่เห็นรู้สึกเลยครึ่งตรงหน้าอก?

ตอบ : ถ้าใจยังไม่ละเอียดมันจะไม่รู้สึก มันต้องไปสักพักถึงจะรู้สึก

ถาม : ลมละเอียดขนาดไหนครึ่งถึงจะรู้สึก ?

ตอบ : เราเอาความรู้สึกตาม ตอนที่เราหายใจเข้าไป ตอนที่เราหายใจออกมา หายใจเข้ามันผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอกลงไปสุดที่ท้อง ออกจากท้องผ่านกลางอกมาสุดที่จมูก ตามความรู้สึกไปแค่นั้นเอง ว่าตอนนี้มันเข้า ตอนนี้มันออก

ถาม : รู้สึกภายในใจไหมครับ ผมนึกว่าให้ลมพัดผ่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่ๆ มันอยู่ข้างในจะ ลมมันอยู่ข้างใน

ถาม : แล้วเอาแค่ปลายจมูกนี้ได้ไหมครับ ?

๔๒

รูปที่ 22

หน้า 41-42

กระโถนฟ้าจรรรมาอัน

ตอบ : ได้ เอาที่เดียวก็ได้ ๓ ที่ก็ได้ ๗ ที่ก็ได้ ไม่เอาสักที่เลยก็ได้ ไม่เอาสักที่นั่นยากนะ เพราะมันรู้ตลอด หายใจเข้ามันรู้ยาว ไปเลยเท่ากับสัมผัสตลอดเส้นทาง ออกก็รู้ยาวออกไปเลย ถ้าจิตไม่ละเอียดจริงๆ จะรู้ไม่ตลอด

ถาม : กำหนดลมหายใจแล้วมันคิดโน้นคิดนี้เยอะ คานี้หลวงพอกี้ให้ กำหนดภาพพระไปด้วย ไม่ดีกันใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะไปด้วยกันได้สิน

ถาม : นึกภาพพระหลายองค์ละคะ ?

ตอบ : ก็ดีจะ เอาเรียงไว้ตลอดตั้งแต่หัวถึงท้องก็องค์ก็ได้ หายใจเข้าให้ผ่านทุกองค์เลย ลงมา สว่างตลอด ถึงเวลาก็ออก หรือไม่ก็ พระท่านไหลเข้าไหลออกเป็นขบวนตามลมหายใจเลย สนุกดีอีกต่างหาก ขยายท่านให้ใหญ่ พอลอกมาองค์ใหญ่เมื่อเรอยู่ข้างนอก ถึงเวลาจะเข้าก็หดข้างในเหลือนิดเดียวอยู่ข้างใน ให้มันใหญ่ให้มันเล็กอย่างนี้สนุกดีจะ

ถาม : เวลาทำงานเราทำอย่างนี้ได้ไหมคะ ?

ตอบ : ทำได้จะ จำเป็นต้องทำไปด้วยเพราะถ้าหากสติอยู่กับลมหายใจเข้าออกงานจะมีคุณภาพ เพราะสมาธิมันจดจ่ออยู่ตรงหน้า

ถาม : อย่างนี้โมหิทธิเห็นเขาทำได้ ทำไมเราไม่ได้ ?

ตอบ : ถ้าหากทำลักษณะที่ว่าเป็นได้ นึกถึงภาพพระเข้าไปออกมาได้ ก็เป็นโมหิทธิดี ๆ นี้เอง ถึงเวลาเราก็แค่เปลี่ยนจากภาพพระให้เห็นสิ่งที่ต้องการแค่นั้นเอง ทำง่าย ๆ สมบาย ๆ ไม่ใช่เรื่องยากเลย

๔๓

กระโถนฟ้าจรรรมาอัน

มโหทธิหิติดง่าย ๆ สมบาย ๆ ตอนนี้ตรงหน้าเรามีพระองค์หนึ่งขนาดที่เรา รู้สึกกำลังสบายสำหรับเรา หายใจเข้าก็ไหลตามลมเข้าไปที่หนักก็เล็กลงมา จากใหญ่ก็เป็นเล็กๆ ลงมา เล็กสุดตรงสุดของลมประมาณบริเวณท้อง หายใจออกท่านก็ค่อยๆ โตจนขนาดเท่าเดิมจนมาอยู่ข้างหน้า จับภาพพระได้ชัดเท่าไรการใช้มโหทธิเพื่อดูอย่างอื่น ก็จะรู้เห็นได้ชัดเท่านั้น

ถาม : ถ้าเรื่องกสิณควรจะมีกกองไหนก่อนครับ ?

ตอบ : ตามที่หลวงพ่อกี้ท่านบอก ท่านบอกว่าเอาตำราสมาธิอันดูก่อน ขอบกกองไหนมากที่สุดให้ทำกกองนั้น ถ้าหากว่าชอบหลายกกองให้ ตั้งใจจุดธูปกราบพระ อธิษฐานว่ากกองไหนที่ข้าพพระพุทธเจ้า ทำแล้วได้ผลเร็วที่สุดให้ขอบกกองนั้นมากที่สุด ส่วนใหญ่แล้วพวกเรา จะมีพื้นฐานเดิมอยู่เยอะ เพราะฉะนั้นบางที่ขอบหลายกกอง

ถาม : เคยไปถามพวกที่ฝึกมโน เขาบอกว่าชาติที่แล้วมมน่าจะได้กสิณไปมาก่อนครับ เพราะตอนนั่งสมาธิถึงจุดหนึ่งมันเหมือนกับมันแตกเป๊ะๆ จากข้างล่างมาถึงข้างบน แล้วก็พอนั่งเป็นประจำจะได้ยินเหมือนอะไรดังปัง ?

ตอบ : นั่นไม่ต้องไปใส่ใจมัน คือถ้าหากว่าเป็นกรรมฐานในอดีตที่จะได้ ถึงเวลาตัวนิมิตจะปรากฏขึ้นเอง อย่างเช่นว่าเคยได้กสิณไฟมันจะปรากฏเป็นเปลวไฟขึ้นมาเอง ถึงเวลานั้นเราก็จับภาวนาต่อไปเลย แต่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงตรงจุดนั้นกำลังยังไม่พอ อารมณ์ใจเรายังไม่เข้าถึงที่สุดของกรรมฐานกกองที่ทำอยู่ นิมิตใหม่มันก็ยังไม่มา พอมันเข้าถึงที่สุดกำลังมันเต็มแล้วได้กกองใหม่ก็จะมาเอง

๔๔

รูปที่ 23

หน้า 43-44

พระโขนงเจ้ากรรมวาสน์

ถาม : อย่างหนูไม่รู้ว่าจะชอบอะไร ไม่ต้องฝึกก็ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องฝึก... ได้จะได้ แต่คราวนี้สูงพุฒิแกจะตกลงหรือเปล่านั้นเอง ถ้าไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดโอกาสที่เราจะพลาดลง อบายภูมิมันเยอะ อย่างน้อยๆ จะต้องลมหายใจเข้าออกเป็นเครื่องยึด ลมหายใจเข้าออกป้องกันความฟุ้งซ่านได้ดีที่สุด ขณะที่จิตใจฟุ้งซ่านไปอารมณ์ที่อื่น ถ้าเรานึกอยู่กับลมหายใจเข้าออกมันก็ไม่ไปหาความลำบากเดือดร้อนให้กับเรา ไม่อย่างนั้นมันก็ให้เราคิดโน่นคิดนี่พาให้เราทุกข์ ไปนั่งซ่อมเอาทุกวันๆ ตรวจสอบความก้าวหน้าตัวเอง

ถาม : เพื่อนโทรมาบอกว่ามีลูกสาวคนเดียวต้องไปใส่บาตรด้วยขนมเงินพระ ๙ องค์ ไม่อย่างนั้นลูกจะตาย ?

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก ปล่อยให้มันตายไปเหอะ เจอบ่อยจะใส่บาตรที่ไหนก็ได้

ถาม : เขาสร้างกระแสหรือคะ ?

ตอบ : มันเป็นกระแสที่ดีจะ คนกลัวก็วิ่งไปทำบุญ ตอนสมัยอยู่วัดท่าซุงมีอยู่ ๒ ครั้ง ช่วงที่บวชเป็นพระ ๗ ปี ที่บวชอยู่วัดท่าซุงมีอยู่ ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งเขาว่าคนที่เกิดมันก็มีปีมะ...ไปขอเงินเขามาให้ได้ ๒๙ บาทแล้วเอาไปถวายสังฆทาน ขอต้องให้คนละไม่เกิน ๑ บาท อย่างน้อยๆ คุณต้องตากหน้าไปเจอคนอื่น ๒๙ คนแต่ไม่ได้เอาเงินมาใช้จะต้องเอาไปถวายพระเป็นสังฆทานถึงจะพ้นเคราะห์ ไม่อย่างนั้นจะตายไอ้โ...ตานี้เจอแต่ขอทานเต็มเมือง เจอหน้าเอ็งขอข้า ข้าขอเอ็งห้ามซ้ำเติมด้วยนะ ให้เกินบาทก็ได้ด้วย แล้วอีกทีก็ว่า หลวงพ่อธรรมจักร วัดธรรมมูล มาเข้าฝันว่าใครมีลูกคนหัวปี คือคนโตเป็น

๔๕

พระโขนงเจ้ากรรมวาสน์

ผู้ชายให้ถวายข้าวต้มมัด ๔๐ มัด ไม่อย่างนั้นลูกชายจะตาย ปากฎว่าอาดมาเจอบ้านแรก ๔๐ บ้านที่สองก็หิวมา เขาว่าเอาไว้พุงนี้ก็ได้ละ มันจะตายเอา ๔๐ มัด มันก็ตะกร้าเบ้อเรอเลย เราก็อุ้มมาแล้วใช้ใหม่ละ ไอ้บ้านที่สองอีก ๔๐ เขาก็บอกเอาไว้พุงนี้ก็ได้ งวดนั้นฉันข้าวต้มมัดตาเลือกตาปลิ้นกันทั้งวัดเลย แต่ว่าที่อยู่อย่างที่ว่าอันนี้เข้าใจเลยว่าอย่างหลวงพ่อดวงธรรมจักร ท่านเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ประจำชัณหาที่อยู่วัดธรรมมูล พระองค์นั้นลอยน้ำมา วันดีคืนดีก็จะลงไปเล่นน้ำก็ศักดิ์สิทธิ์มาก ที่นี้เทวดาที่ท่านรักษาทรงพระท่านคงเห็นว่ามันๆ กระตุ้นให้คนมันทำบุญซะทีหนึ่ง อย่างเห็นว่าเป็นไปขอเงินอย่างนี้ก็จะได้จากคนสุดใจใหม่ ต้องสละออก แล้วก็ลดมานะ เพราะว่าต้องไปขอเขาและยังได้ถวายสังฆทานด้วย กุศลโอบายท่านดูแล้วยอดเยี่ยมมากเลย แต่ข้าวต้ม ๔๐ มัดนี้ไม่ไหว พระเทพดาเลยกล่าวจะหิวถึงวัดไอ้โ...อย่างที่ยึดเหนี่ยวเส้นทางบิณฑบาตกว่าจะเดินครบตั้งชั่วโมงกว่า

ถาม :

ตอบ : เขาเล่นมิดมาตรฐานเลย ชาวบ้านเขาซื้อสตั๊ดมากเลย ไม่มีการย่อส่วนเลย

ถาม :

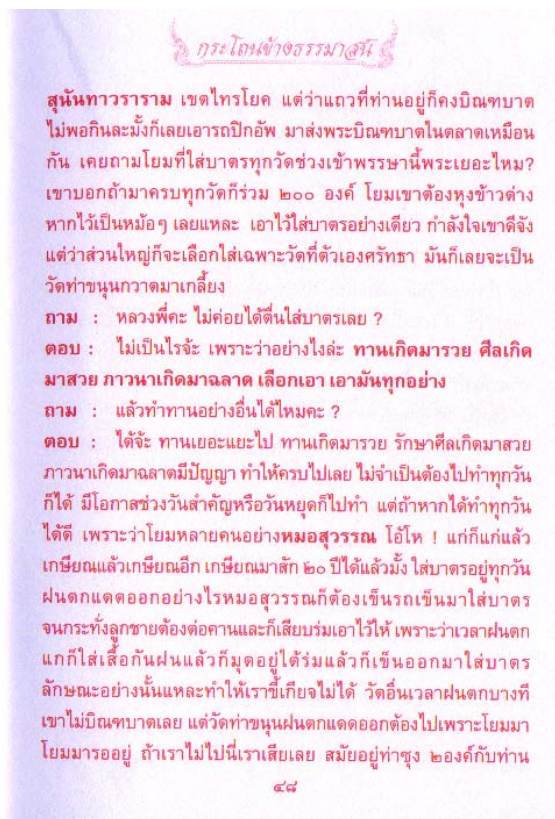
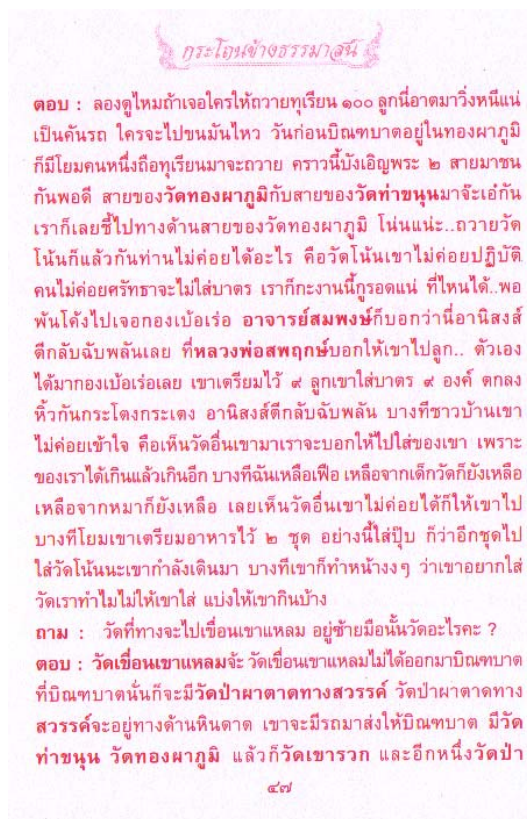
ตอบ : ถ้าหากว่าพูดถึงชัณหาที่โน่นนะจะวัดธรรมมูล แล้วตรงนั้นมีเกจิอาจารย์อยู่องค์หนึ่งก็คือหลวงพ่อมล วัดดักคะนห วัดดักคะนกับวัดธรรมมูลที่ห่างกันอยู่นิดเดียว ไปไหว้พระสงฆ์ก็ได้ ไหว้พระพุทธรด้วย ไปไหว้พระพุทธรก็ได้ไหว้พระสงฆ์ด้วย

ถาม :

๔๖

รูปที่ 24

หน้า 45-46

รูปที่ 25

หน้า 47-48

กระโถนเจ้าธรรมาสินี

สมปองจะเป็นพระพี่พระน้องที่เขาเขื่อที่สุด ผันตกแตกออกอย่างไร ออกบิดเทบาททำเดี๋ยว แล้วระเบียบของหลวงพ่อก็คือ ถ้ายังกลับมาไม่ครบขังฉันไม่ได้ เขาก็ต้องรอนจนกว่าเราจะกลับมา กลับมาก็มาบิดจิวระบัดๆ หน่อยแล้วก็ห่มฉันกันไป แต่เขาก็บ่นไม่ได้ เพราะว่าเขาไม่ออก แต่ขณะเดียวกันของเราพอเดินไปถึงสุดทางแล้วนี่คุณยายแก่ๆ หลังก็ค่อม ผมงก็ขาว ถือใบกล้วยบังหัวออกมาใส่มาคร ถ้าเราไม่ไปเราจะทำอะไร เขาก็ยืนอยู่นั้นแหละ นั่นแหละตอนสมัยอยู่ในเมืองไม่ก็องค์หรือที่บำแบบระเบียบ ตอนนี่ก็ออกกันเยอะแยะ หลวงตาสมาชายก็มรดกพาไปแล้ว หลวงตาวชิระชัยก็ไปอยู่เขาวง อาตมาก็มาอยู่ที่นี้ ท่านป่องก็ได้บิณฑบาตออกไปแปะที่วัดทำซุงนั้นแหละ ตกลงพวกภริการะเบียบไปกันหมดแล้ว เขาคงอยู่กับสบายขึ้น

ถาม : ยายแก่ๆ เขาอาจจะคิดว่าพระมาเดี่ยวน่าแก้อ เขาก็เลยต้องออกมาหรือ ?

ตอบ : เขามารถจริงๆ ในเมื่อโยมยังมีกำลังใจมา แล้วเป็นพระอย่างนี้ เขาให้เราแท้ๆ ยังไม่ไปรับมันกินเกลียดเต็มที ก็ลองคิดดูแล้วไอ้สายที่ไม่เกรงใจ เขามาเบียดพริแล้วเป็นยังงี้ ไม่แข่งซักหักกระดูกก็บุญไซแล้ว

ถาม : ที่ให้ไปซื้ออุปกรณ์ จะซื้อถุงใส่ตัวหรือเปล่า เพราะกระเป่าเบ้าเขาจะดูแข็งแรงกว่าปกติและก็ใบยังึกมาก ?

ตอบ : แล้วมันราคาเท่าไรละจะ ถ้ามันไม่โหดร้ายมากนักก็เอา

ถาม : ไม่เคยดูเลย เพิ่งนี่ขึ้นมาได้ว่าอุปกรณ์เยอะปานนี้ ?

ตอบ : มันคงยึดไปไม่ได้หรอก คือเจตนาว่าจะทำรดคันหนึ่งเรียกว่ารดอุปกรณ์สำหรับเก็บพวกเครื่องดับเพลิง คีมตัด หัวตัด ค้อนปอนด์ ชะแลง

๔๙

กระโถนเจ้าธรรมาสินี

อะไรพวกนี้โดยเฉพาะเลย ถึงเวลาโดดขึ้นรถไปได้ถึงที่ไม่ว่ามันจะมารูปแบบไหนต้องรับมือได้ เดี่ยวรอให้งานก่อสร้างให้มันเบาๆ ก่อนเดี๋ยวจะตาวน้อชูชุตินแมกซ์ (พูดเล่น) และอีกอย่างหนึ่งสำคัญก็คือรถตู้พยาบาล รถตู้ก็ล่านกว่าเข้าไปแล้ว ถ้าไปต่อเตียงพยาบาล พวกเครื่องมือเครื่องมือไม้ เสาแขวนน้ำเกลือ สายออกซิเจน ท่อออกซิเจน ก็คงหลายสตางค์ แต่มันเป็นของที่ต้องมี

ถาม : ต้องให้ห้องกาญจน์ไปประจำรถหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก

ถาม :

ตอบ : ทางเส้นเมืองกาญจน์-ทองผาภูมิ,ทองผาภูมิ-สังขละ มันเป็นทางภูเขา และจากทองผาภูมิก็ยิ่งเขาหนักเข้าไปใหญ่ อุบัติเหตุมันบ่อย โดยเฉพาะช่วงเสาร์-อาทิตย์รถท่องเที่ยวเยอะมากเลย เพราะมันไปกลับวันเดียวได้ใจ หรือไม่ประเภทไปวันเสาร์ค้างคืน แล้ววันอาทิตย์กลับ ก็เลยมีอุบัติเหตุอยู่เรื่อย ถ้าหากว่าเรามีรถอุปกรณ์มันจะมีราวสำหรับแขวน ถึงเวลาก็เกี่ยวๆ ขึ้นไป ดินกบก็เกี่ยวเอาไว้ด้วย หน่อย **มูลนิธิพิทักษ์กาญจน์**มันเป็นสาขาของร่วมกตัญญู และของเราที่เป็นศูนย์แหลมทองนี่มันเป็นสาขาของพิทักษ์กาญจน์เขาคือที่หนึ่ง ตอนนี่เขากลับมากเลยกลัวเราจะแยกตัวออกมาเพราะว่าพอเข้าไปบริหารปัจุบันบ้าง ตอนนี่มันมีรถเป็นของตัวเอง มีอาคารที่ตั้งเป็นของตัวเองหมดแล้ว แล้วยังได้ข่าวที่เราจะซื้อกระทิงชุดมนุษย์กับนมันหนาวเลย วันก่อนพลเอกอะไรก็ไม่รู้ที่เป็นตัวประธานมูลนิธิ พยายามเกลี้ยกล่อมท่านพงษ์ว่ามีอะไรจะให้ช่วยเหลือบ้าง เรายังทำอยู่แล้วว่า

๕๐

รูปที่ 26

หน้า 49-50

กระโถนช่างธรรมมาลี

มันต้องมาไม่นี่ก็เลยบอกท่านพงษ์ไปตั้งแต่แรกที่ไม่ร่วมประชุม บอกว่า ถ้ามันพูดไม่ดีบอกไปเลยนะว่าอาจารย์เล็กเขาจะแยก ชูให้เซ็ด ปรากฏว่าได้โลงมา ๒๐ ใบ ตอนนั้นรู้จักชมขุขุอื่นนะได้โลงฟรีๆ มา ๒๐ ใบ

ถาม : พวกมูลนิธินี้ได้อยู่ได้ด้วยเงิน ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือเงินบริจาคและเกิดจากสมาชิก อยู่ด้วยใจ निकออกใหม่ต่างคนต่างเสียสละเพื่องาน ตอนนี้นักการเมืองท้องถิ่นก็พยายามอิงๆ เข้ามา แต่มันอาศัยชื่อมันอย่างเดียวไม่ได้ดีอะไรขึ้นมา ก็เลยต้องบอกว่าอยากจะโลงมันทั้งๆ ไปเลย แล้วเราก็ดำเนินการกันเอง ศูนย์ใหญ่เขามีสมาชิก ๒๐๐ กว่า แต่ของเราที่เป็นหน่วยย่อยมีตั้ง ๗๐ กว่า ดัดของเราออกนี่เขาหายชวบ ๑ ใน ๓ เลย

ถาม : หายรายจ่าย ?

ตอบ : ค่าสมาชิกเขาก็หักไปเลยแหละ คนละ ๑๕๐ บาท

ถาม :(ไม่ชัด).....ภารกิจของสงฆ์หรือว่าทำอะไรภายในวัด แล้วถ้าเกิดว่าถ้าพระออกไปข้างนอก แล้วทำอะไรแปลกๆ แล้วดิฉันคิดนี่ถือเป็นการปรามาสหรือเปล่า ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือควรจะศึกษาศีลของพระเอาไว้ละ ศีลของพระจะระบุชัดเลยว่าเป็นพระต้องทำอะไรบ้าง สิ่งต่างๆ ที่ท่านทำนะ ถ้าหากว่ามันเป็นส่วนที่ผิดพระธรรมวินัยจริงๆ ที่เราคิดอย่างนั้น ไม่เป็นการปรามาสพระรัตนตรัย แต่ว่ามีบางประเภท...ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพระอรหันต์ พระประเภทนี้จะปิดบังตัวเอง ไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ก็จะทำกริยาแปลกๆ บางทีเราก็มองในลักษณะเหมือนอย่างกับคนบ้าๆ บอๆ อย่างเช่นหลวงพ่อดีวี

๕๑

กระโถนช่างธรรมมาลี

หลวงพ่อดีวีนี่วันๆ ไม่มีอะไรหรอก...โน่นนะ ริงกระเตงๆ เล่นอยู่กับเด็ก เลี้ยงวัว บางคนเห็นว่าเป็นคนบ้าๆ บอๆ ก็ไม่ไปสนใจอยู่กับท่าน ท่านก็สบายไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับชาวบ้านเขามาก แต่ภายหลังหลวงพ่อดีวีไปจุดธูป...บอก อธิษฐานว่าถ้าหากว่าเป็นพระดีจริงพ่อดีวีให้มา ปรากฏว่าพี่ยังไม่ทันจะสว่างเลย มาโวยๆ อยู่ตื่นบันไดนะ บอกว่าแท้จริงไปทำแล้วหลบทำไมวะ โผล่มาตีกันชิว หลวงพ่อดีวีก็ออกมากราบ บอกว่าเล็กป่าได้แล้วรับ บ้าลักษณะนี่ผมรู้ มันเป็นการบ้าดี ท่านก็เลย เออ..เล็กก็ได้วะ จีวรที่เอาเขียนหัวอยู่ที่เปลี่ยนมาหม่มแล้วก็ขึ้นไปคุยกัน คือลีลาแบบนี้จะแปลกในสายตาของเรา แต่ว่าจะไม่ผิดพระธรรมวินัย เพราะท่านต้องการปิดบังตัวเอง มีบางองค์คนไปกวานท่านมาก ท่านก็ใส่กระโถนแล้วก็รดมันเต็มพื้นนั่นแหละ จนกระทั่งหมิ่นตลบยังกับส้วมแตก พอหลวงพ่อดีวีขึ้นไปถึงท่านก็รับดื่มน้ำร้อนมาราดพื้นบอกว่าเดี่ยวๆ ขอให้กลืนมันน้อยลงหน่อย ถามว่าแล้วหลวงพ่อดีวีเอาไว้อย่างไรทำไม ? บอกว่าไม่ไหวหรอก ให้อ้วกมาแล้วพูดไม่รู้เรื่อง มันจะเอาห่วยเท่าเดียว ท่านก็ต้องแกล้งทำไปอย่างนั้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้มีอยู่แต่มีน้อย ปัจจุบันนะส่วนใหญ่ที่เป็นเพราะว่าอุปัชฌาย์อาจารย์สมัยนี้บวชให้แล้วบวชเลยไม่มีการแนะนำสั่งสอนกันต่อเนื่องไป สมัยก่อนระเบียบพระพุทธเจ้าบังคับไว้ว่าต้องอยู่ในสำนักอุปัชฌาย์อาจารย์อย่างน้อย ๕ ปีคือ ๕ พรรษา เพื่อศึกษาความรู้ต่างๆ ทั้งทางโลกทางธรรม เมื่อถึงเวลาแล้วจะได้ไม่ปฏิบัติผิดพลาด ท่านเรียกว่าอยู่หนีสัย คืออยู่อาศัยพระอุปัชฌาย์ ถ้าหากว่าพ้น ๕ ปีแล้วยังเอาดีไม่ได้ก็ให้อยู่ต่อ แต่ถ้าพ้น ๕ ปีแล้วมีความรู้พออาศัยได้เรียกว่าได้นิสัยมุตตะกะ คือ

๕๒

รูปที่ 27

หน้า 51-52

กระโถนช่างธรรมมา@ณี

พ้นจากการอาศัยอุปชฌาย์แล้ว สามารถจะออกไปยืนหยัดด้วยตัวของตัวเองได้ สมัยก่อนเขาเข้มงวดหน่อย สมัยนี้ประเภทบวชเอาสะดวก ถึงเวลาเขานิมนต์ไปเป็นอุปชฌาย์นั่งบวชพระ บวชแล้วเขาก็ถวายสวดคำมาก็ตั้งหน้าตั้งตาเม้มมันนี่กันไป แต่ลูกศิษย์ของตัวเองบวชมาเท่าไรๆ ไม่มีการไปตามควบคุมตามดูแลตามสั่งสอนก็เลยกลายเป็นพีลิกพีลันอย่างที่เราเห็น ส่วนใหญ่ปัจจุบันจะเป็นอย่างหลังอย่างแบบหลวงพ่อดีวี่วันมันน้อยเต็มที สมัยอาตมาเด็กๆ ก็มีหลวงปู่เจ็ทอยู่นครปฐม แยกให้น้ำตาลเมากินเมาแอนอยู่ทั้งวัน เสร็จแล้วทางกรุงเทพฯ พอได้ข่าวก็ส่งสังฆาธิการ ๒ องค์ไปเพื่อไปจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ไปถึงท่านก็เข้าไปหาหลวงปู่เจ็ท กราบปฏิบัติถนออะไรกันเสร็จเรียบร้อยก็...เทให้ที่แยกอยู่ให้กลายเป็นน้ำชานคนละถ้วย พอฉันน้ำร้อนน้ำชานก็เสร็จเรียบร้อย หลวงปู่เจ็ทก็ถามว่า ๒ องค์ท่านมาทำไม? สังฆาธิการนั้นก็บอกว่าท่านได้รับคำสั่งมาว่าหลวงปู่เจ็ทกินเหล้าเมาอยู่ทุกวัน ถ้าหากว่าพระกินเหล้าไม่ให้อยู่ไม่ได้หรือต้องจับสึก หลวงปู่เจ็ทก็บอกว่าถ้าหากว่าผมต้องสึก คุณ ๒ องค์ก็ต้องสึกด้วย ตามว่าทำไม? บอกว่าคุณก็เพ็งกินเหล้าเข้าไป เสร็จแล้วพระ ๒ องค์เห็นคุณแก้วที่เมื่อก็ชดน้ำชาแท้ๆ ไอ้ที่ติดกันแก้วมันเป็นเหล้าหมดเลย ท่านก็เลยกราบๆ ลากลับไปเลย รู้แล้วว่าหลวงปู่เจ็ทท่านทำเพื่อปิดบังจริยาตัวเอง พระระดับท่านคิดให้เป็นยังไม้มันก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นที่คนเห็นท่านแยกให้น้ำตาลเมา จริงๆ แล้วก็น้ำปลานั้นแหละ เพียงแต่ว่าถ้าคนมาท่านคิดให้เป็นน้ำตาลเมามันก็เมา แต่ท่านก็ไม่ได้กินมันหรือคือ หลอกชาวบ้านเขา ไปเจอลูกศิษย์รู้ทันเข้ารายหนึ่ง มันคือให้หลวงปู่เจ็ท

๕๓

กระโถนช่างธรรมมา@ณี

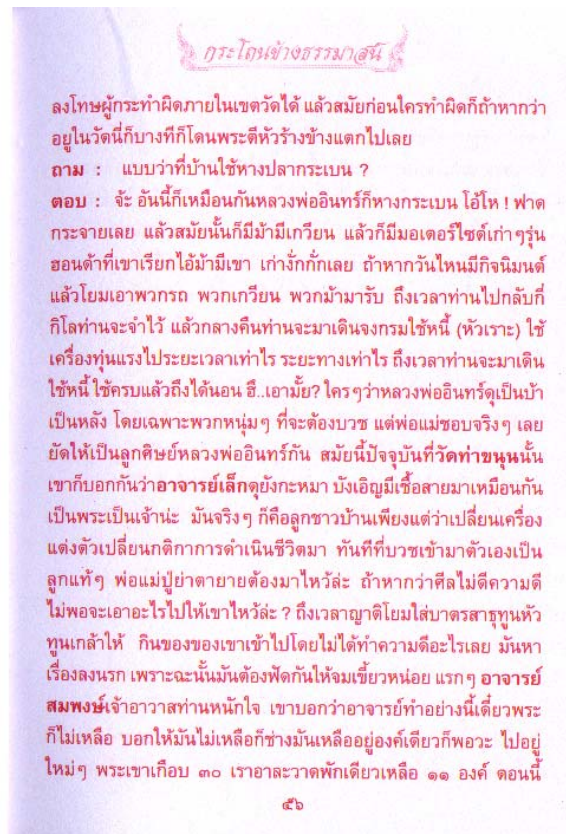
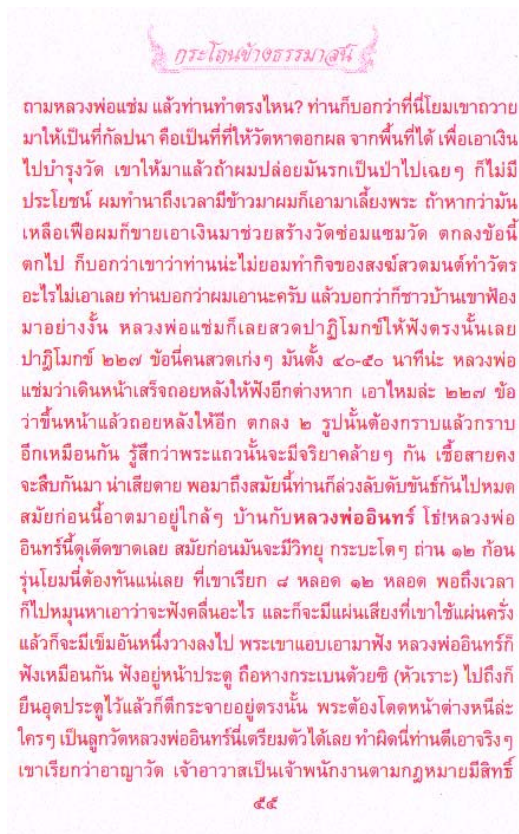
สอนวิชาให้มัน หลวงปู่เจ็ทราคาญาก็ป็นหนีขึ้นไปบนพระปฐมเจดีย์ พระปฐมเจดีย์ด้านข้างจะเป็นบันไดเล็กๆ ขึ้นไปจนถึงคอรชงนั้นนะ มันก็ป็นตามขึ้นไป เอากะมันชิมมันบ้ำพอ หลวงปู่เจ็ทราคาญาก็ราคาญาก็ไม่รู้จะสอนอะไรให้มัน อยากรเป็นลูกศิษย์กูมึงก็โดดลงไปสิ มันโดดลงลงไปจริงๆ ความสูงขนาดนั้น ๕๐-๖๐ เมตรได้มั้ง มันน่าจะคอหักตาย... เปล่าหรือก ลูกศิษย์มันบ้าโคตรจริงๆ ท่านก็ต้องช่วยมัน ลงไปไม่เป็นไรท่านก็เลยตกลง เลยไอ้นั่นได้เป็นลูกศิษย์หลวงปู่เจ็ท คนอื่นไม่ได้เป็น พระที่ลักษณะอย่างนี้มี...แต่ไม่มาก ถ้าหากว่าเห็นผิดปกติให้ระแวงเอาไว้ก่อนว่าอาจจะไม่จริง มันมีหลักการที่จะทดสอบเหมือนกัน แต่ว่าต้องเป็นพระที่ทันกันถึงกันถึงจะสอบกันได้ ถ้าเราเป็นฆราวาสไปลองสอบท่านดีไม่ดีท่านต้อนตายเลย เพราะฉะนั้น... ถ้าไม่มันใจก็อยู่ห่างๆ เอาที่เรามันใจดีกว่า

นครปฐมมีพระแบบนี้เยอะ อีกองค์หนึ่งก็หลวงพ่อแซม วัดตาก้อง หลวงพ่อแซม วัดตาก้องวันๆ ก็เอาแต่ทำไรไถนา พูดย่างๆ คือว่า เข้ขึ้นมากก็งูว้อออกไปนaley ไปทำไรไถนาสนุกสนาน ชาวบ้านเขาก็ินทาเอา แล้วสังฆาธิการพอมีเรื่องไจทย์เข้าไปถึงแล้วก็เกิดอิทธิกรณขึ้นมา ท่านก็ต้องส่งคนไปสอบ ไปถึงก็เห็นหลวงพ่อแซมกำลังไถนาอยู่กลางนาเลยละ หลักรฐานคาตาเลย เข้าไปถึงถามว่าท่านทำอย่างนี้ได้อย่างไรเป็นพระเป็นเจ้า? หลวงพ่อแซมบอกว่าพระพุทธรเจ้าบอกว่าสิ่งใดก็ตามที่ญาติโยมมีศรัทธาอยู่ถ้าหากว่า เราทำสิ่งนั้นให้เจริญงอกงามขึ้นมาก็รักษาครัทธาไทยให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป ผู้ที่ไม่เลื่อมใสก็จะเลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสแล้วก็ยังเลื่อมใสขึ้นไป พระสังฆาธิการท่านก็

๕๔

รูปที่ 28

หน้า 53-54

รูปที่ 29

หน้า 55-56

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ได้มาอีกเกือบ ๓๐ แล้ว คือพอโยมเขาเห็นว่าระเบียบมันเข้มงวด เขาก็ยึดลูกมาให้บวช นี่รออยู่สิบกว่าองค์ ในพรรษานี้ก็คงบวชอีกประมาณเป็นสิบ ระยะเวลาที่ลำบากใจอยู่อย่างคือพวกติดยาบ้า พ่อแม่จับมาหักยาให้บวชอยู่ในวัด บางองค์สวดมนต์ไปก็คำไป มันกำลังอยากยาขึ้นมา เออ...เอ็งนั่งคำไปตรงนั้นแหละ คืออย่างน้อยๆ มีอมันไหวพระอยู่ไรมั้ย ปากมันอยากคำคำไป ใจมันอยากคิดคิดไป กายกรรม วชิกรรม มโนกรรม อย่างน้อยมันห้ามไปได้ ๑ ใน ๓ คือกายกรรมมันทำไม่ได้แล้ว และ เออ...ถ้ามันไม่คำด้วยวจีกรรมมันทำไม่ได้แล้ว ใจอยากคิดให้มันคิดไป สวดมนต์ทำวัตรอย่างน้อยๆ ก็ห้ามความชั่วทางกาย ทางวาจาได้ ใจอยากคิดๆ ไปแค่ส่วนเดียวมันน้อย ถ้าหากว่าใครตั้งใจ สวดจิตก็เป็นสมาธิ ถ้าหากว่าคนที่อารมณ์โดยรวมตัวได้เร็วก็เป็นฌานไปเลย ถ้าหากว่าใครตั้งใจทำที่พจกขุณญาณนึกถึงตัวหนึ่งสัปดาห์เราสวดขึ้นมาเป็นคำๆ ได้ยิ่งดี ถึงเวลาเห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นผี เห็นเทวดาก็เห็นได้ชัดเหมือนกับเห็นตัวหนึ่งสัปดาห์นั้นนะ หรือถ้าหากว่าใครยกจิตไปนิพพานได้ ไปสวดถวายพระพุทธรูปเจ้าข้างบนนั่น เป็นการตัดกิเลส อัดโนมัตติอีกอย่าง บางคนถามบอกแก่สวดมนต์ได้อะไร? บอกอย่าคิดว่าแค่สวดมนต์ ทำเป็นไปนิพพานได้

ถาม :

ตอบ : จะ..ให้มันได้เถอะ หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังว่า มีเจ๊กคนหนึ่ง... เจ๊กชายหมู่ แกกัท่องคางคากาอะไรไม่ได้หรอก ได้ยินพระสวดแกก็จำได้ นะโมตัสสะ นะโมตัสสะ แค่นั้นแหละ วันนั้นผีหลอกแกไม่รู้จะนึก ยังไงขึ้นมาหาที่พึ่งไม่ได้ แกกันะโมตัสสะ นะโมตัสสะ มีมันก็เผ่นนะชิ

๕๗

กระโถนเจ้าธรรมมาสน์

ถึงเวลาดังแต่นั้นเป็นต้นมา อีนะโมตัสสะอย่างเดียวกันนะ แกเชื่อแล้ว ผีหลอกยังหนี (หัวเราะ) คือกำลังใจมันยึดมั่นจริงๆ

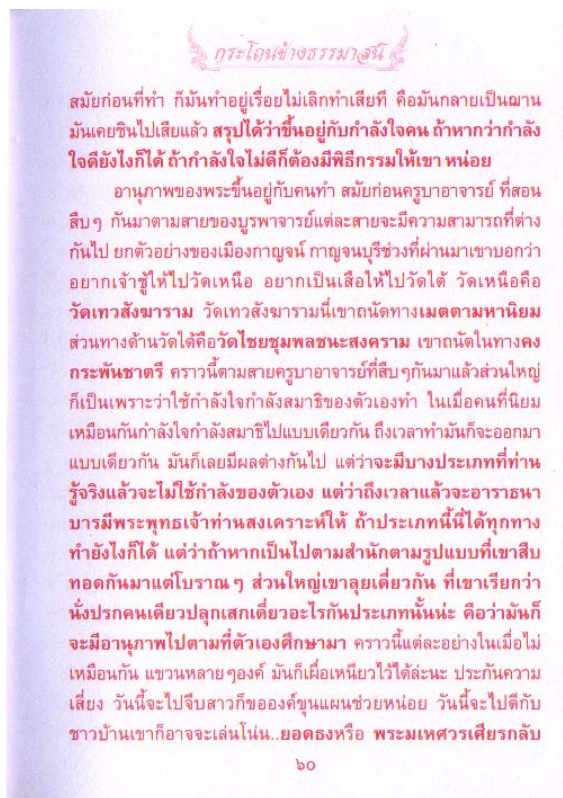
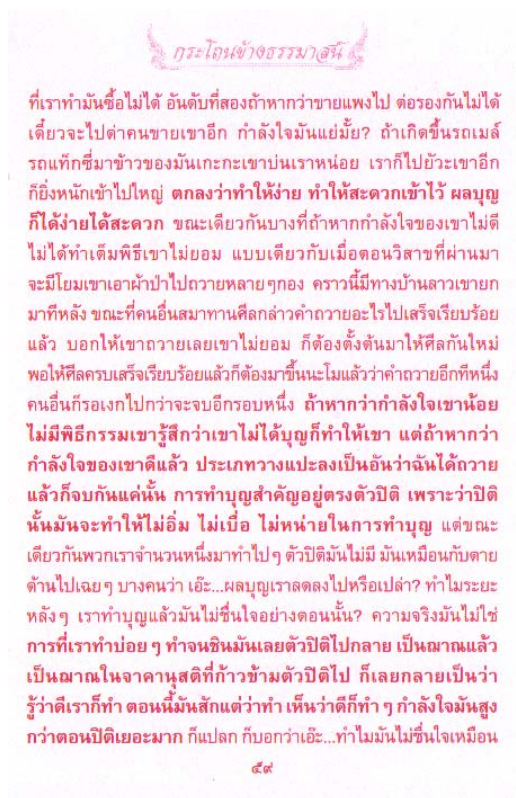
ถาม : หลวงพ่อคะ เมื่อก่อนตอนเป็นเด็กเวลาทำสังฆทานนี้เขาก็จะมีพิธีครบหมดเลย แต่ว่าเดี๋ยวนี้ก็บางทีนะคะ แยกไปวาง เอาเงินใส่ถึงจะมีผลเหมือนกันไหมคะ ?

ตอบ : มันขึ้นอยู่กับกำลังใจของเราจะ คำถามนี้เคยมีผู้ปุ่คนหนึ่ง เขาไปที่วัดทำซุงแล้วเขาซุงใจมากเลย เขาหาค้นตอบเขาไม่ได้ บังเอิญเปะปะไปเจอกัน เขาก็ถาม คราวนี้เจ้าประคุณและมันพูดไทยฟังยาก เป็นบ้าเลย ต้องแปลเป็นไทยอีกทีหนึ่ง คือมันพูดไทยสำเนียงผู้ปุ่เร็วปรือเลยนั้นนะ เขาถามว่าที่ประเทศผู้ปุ่ของเขาเวลานี้จะทำบุญ เขาจะมีกล่องบริจาคอยู่ เราก็ไปยืนอธิษฐานเอาจนกว่าเราจะพอใจเสร็จแล้วก็โยนเงินใส่กล่อง แต่ที่วัดทำซุงนี้คุณมีโอกาสยืนอยู่หน้า หลวงพ่อไม่ถึง ๓ วินาที มันเหมือนยังกับวิ่งทำบุญกันเลย ทำไมมันต่างกันขนาดนี้ ? ก็บอกกับเขาบอกว่าคุณเคยเห็นเด็กเล็กๆ มั้ย ? เขาบอกว่าเคยครับเคยเลี้ยงน้องมา บอกนั่นแหละตอนที่เขาหัดเดินใหม่ๆ เราต้องจูงเขาใช่ไหม ? บอกใช่ ก็เลยบอกเขาบอกว่า ประเทศผู้ปุ่ของคุณนั้นนะทำบุญมาจูงเด็กเดิน แต่ที่นี้เขาผู้ใหญ่วิ่งกันแล้ว มันยืนอยู่กับกำลังใจ ถ้าหากว่ากำลังใจของเราแข็งดีเท่าไร ผลบุญจะมากเท่านั้น ถ้ากำลังใจของเราเศร้าหมองผลบุญจะลดลง ดังนั้นการที่ทำให้ง่ายที่สุด สะดวกที่สุด จะทำให้กำลังใจของเราดี อย่างเช่น มาถึงนี้ก็คือผาติกรรมแลกเปลี่ยนกันไป เอาสตางค์วางลงได้ก็ยกมาถวายเลย แต่ขณะเดียวกันลองนึกดูว่าอันดับแรกถ้าเราต้องไปซื้อเอง จำนวนเงิน

๕๘

รูปที่ 30

หน้า 57-58

รูปที่ 31

หน้า 59-60

พระโองการแห่งธรรมมาสน์

อะไรทำนองนั้น คราวนี้พระหลายๆองค์บางคนบอกว่าบางที่ท่านทะเลาะกันก็เลยไม่ช่วยเรา โธนั่นมันเอาทะเลสาบบ้านไปปนกับพระได้ยังไงก็ไม่รู้ ตัวเองไม่ค่อยสามัคคีกับคนอื่นเขาก็เลยพลอยคิดว่าคนอื่นก็อาจมีนิสัยเหมือนกับตัว สุปรวมกระทั่งพระเจ้าก็จะให้มีนิสัยเหมือนกับตัว ก็เลยแปลว่าหลายๆ องค์อาจจะทะเลาะกัน นั่นเป็นความคิดของเขา ไม่ใช่เรื่องจริง แต่ด้วยอำนาจของพระที่ต่าง ๆ กันไปมันเนื่องจากว่าท่านที่ทำท่านถนัดแบบไหน หรือต้องการให้เด่นไปทางไหนก็จะกำหนดใจให้เป็นไปตามด้านนั้น ถ้าอำนาจของพระด้วยกันทั้งหมดแล้ว ด้านเมตตามหานิยมทำยากที่สุด เพราะว่าตัวเมตตาต้องออกมาจากใจของคนทำจริง ๆ ถึงจะมีผล คราวนี้ว่าถ้าหากว่าใช้ในลักษณะแบบที่เรียกว่าไสยศาสตร์มันมีผลมันไม่นาน แต่ถ้าหากว่าจะเอาในลักษณะได้ผลนานเลยจริง ๆ ต้องเป็นเมตตาที่เกิดจากกำลังใจของตัวเองเข้าถึง ในเมื่อกำลังใจของตัวเองเข้าถึงจุดนั้น อธิษฐานให้เป็นอย่างนั้นมันก็เป็นไปได้ ถ้าถามว่าอันไหนทำยากที่สุด ขอยืนยันว่าตัวเมตตาทำยากที่สุด ต้องเป็นกำลังใจแท้ๆ ของเรา

ถาม : กำลังใจแท้ๆ ของเรานี้หมายถึงคนที่ทำหรือคะ ?

ตอบ : คนทำ คนที่ปลุกเสก ถ้าหากว่ากำลังใจท่านประกอบไปด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เต็มเปี่ยมจริง ๆ ละก็ ต่อให้ไม่ตั้งใจให้เป็นเมตตามหานิยมมันก็เป็น บุคคลที่รักโลก โกรธหลงได้แล้วไปไหนมีเสน่ห์ทั้งนั้น ในเมื่อไปไหนมีเสน่ห์อยู่แล้ว อย่างพระพุทธเจ้าเสด็จไปไหนมีแต่คนรัก มีแต่คนกราบไหว้บูชาเป็นปกติ ก็ไม่เห็นจะ

๖๑

พระโองการแห่งธรรมมาสน์

ต้องไปตั้งหน้าตั้งตาทำอะไร มันเป็นโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว

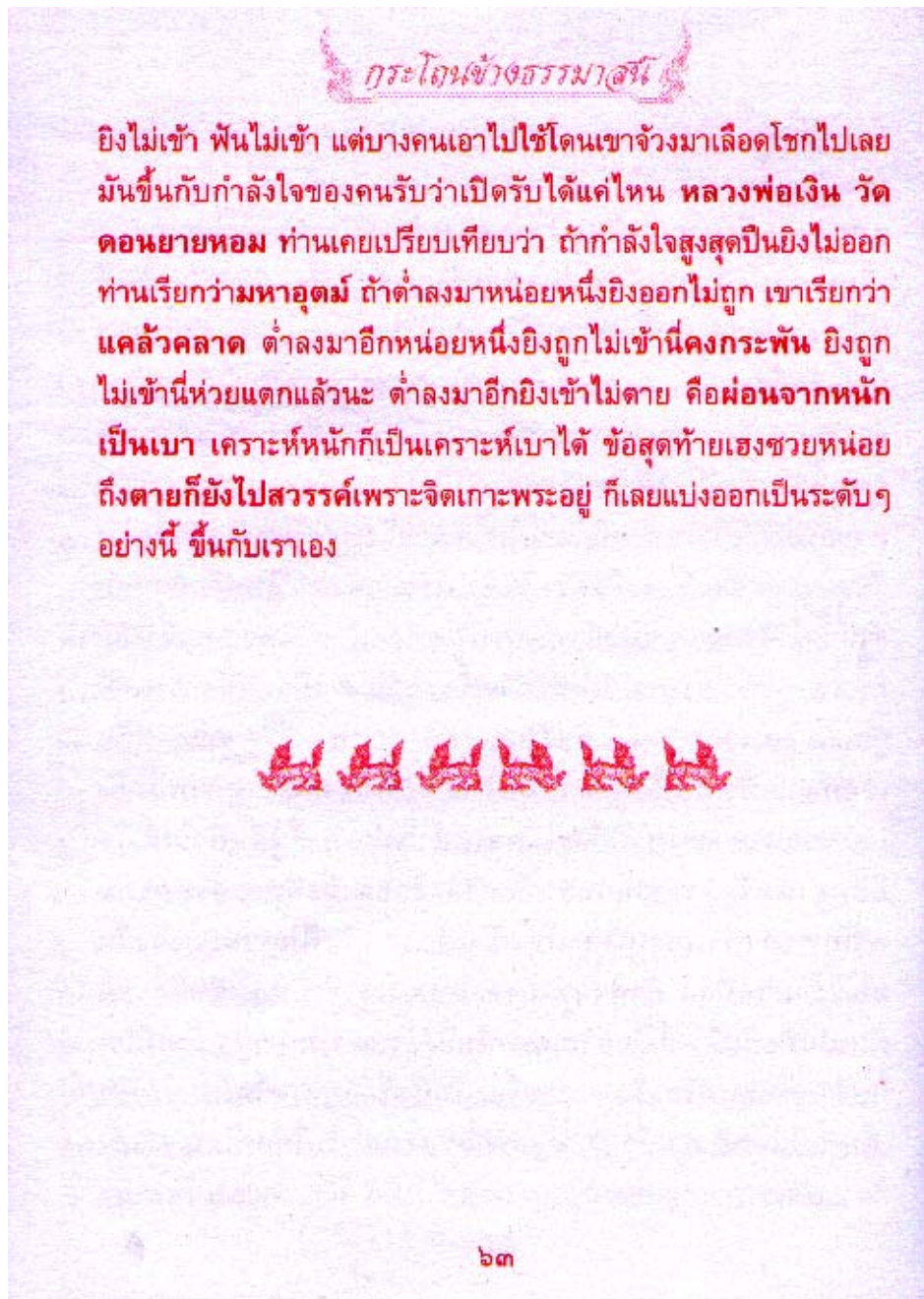
ถาม : จันพระที่ไม่ได้รับการปลุกเสกเสกคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นรูปพระพุทธรูปเจ้าจะมีเทวดารักษาอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าไม่จำเพาะเจาะจงเหมือนกับสาราณะสมบัติ ผู้โทรศัพท์หนึ่งผู้สมบัติของคนทั้งประเทศพักเดียวพักโซ่มัยละ แต่พระที่ผ่านการปลุกเสกนี้ถ้าหากว่าตามแบบที่หลวงพ่อบ้านท่านสอนมา ถึงเวลาจะอัญเชิญบารมีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พรหมเทวดาช่วยสงเคราะห์ คราวนี้ถึงเวลาทั่วสหัสสมบัติพรหมที่เป็นใหญ่เหนือพรหมทั้งหลายกับพระอินทร์ที่เป็นใหญ่เหนือเทวดาทั้งหลายก็จะมารับคำสั่งจากพระว่า วัดถุมงคลแต่ละชั้นจะจัดสรรปันส่วนให้เทวดาคงค์ไหนรับผิดชอบส่วนนั้นไป เทวดาแต่ละองค์อยู่อย่างต่างๆ ก็เป็นร้อยปีทิพย์ คราวนี้ร้อยปีทิพย์ของท่านนี้ต่ำสุดของท่านนี้วันหนึ่งเท่ากับ ๕๐ ปีมนุษย์ เอา ๕๐ ปีคูณ ๓๐ คูณ ๑๒ คูณ ๑๐๐ นับตัวเลขยากจัง อายุท่านยืนยาวขนาดนั้น เลยกกลายเป็นว่าเมื่อคุณแล้ววัดถุมงคลชั้นนั้น เลยมีอำนาจที่ขลังและยาวนาน สามารถที่จะให้ผลในด้านต่าง ๆ ที่ผู้ติดตัวไว้ตั้งใจ อธิษฐานหรืออาราธนาขอ เมื่อทำดังนั้นแล้วสิ่งที่พระหรือพรหมหรือเทวดาท่านสงเคราะห์จำเป็นต้องอาศัยพื้นฐานทางจิตใจของเรามากที่สุด ถ้าหากว่ากำลังใจของเราดีเป็นผู้มีศีลมีธรรม เป็นปกติอยู่แล้ว ตั้งใจอาราธนาถึงถึงความเคารพ ก็เหมือนกับว่าเราเปิดเครื่องรับ พระเครื่องเป็นเครื่องส่ง เครื่องส่ง ทุกำลังเต็มที่เป็นปกติอยู่แล้ว สำคัญตรงเครื่องรับว่ารับได้แค่ไหน ? ก็เลยกลายเป็นว่าพระรุ่นเดียวกัน บางคนเอาไปใช้ โอ๊ย...อยู่ยงคงกระพัน

๖๒

รูปที่ 32

หน้า 61-62

รูปที่ 33

หน้า 63 สุดท้ายครับผม